Akbaba

İnönü — Neye durduk?
Bölükbaşı — Galiba lokomotif yoldan çıktı paşam!

Aile mesuliyeti başlarken...

TASARRUFA BİR KAT DAHA ÖNEM VERİNİZ

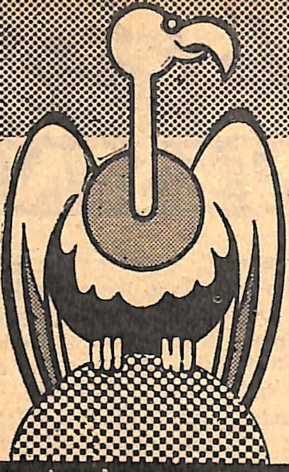
TASARRUFLARINIZI EN VERİMLİ ŞEKİLDE DEĞERLENDİREN BANKA

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

Faal - 6227 - 225

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yasar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
CEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Seren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukcu, Sadi Dinççağ, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden ucak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi. No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 5 — Sayı : 111
12 Eylül 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Düüüt!

UZUNCA bir süredir, sayın İnönü, yeni bir propoganda denemesi yapıyor:

Bakıyorsunuz, Maltepe kıyılarındaki masal köşkünün açıklarında denize girmiş... Gazeteler müjdeliyor: «İnönü, bugün üçüncü çivilemesini yaptı!»

Ertesi hafta, bir başka müjde: «İnönü, dün denizde bir dakika fazla kaldı!»

Daha ertesi hafta, daha başka bir numara: Sayın Mevhibe hanımefendi kocasının ıslak bileğini tutmuş, nabzını sayıyor...

Ve haftalar geçiyor: Sayın İnönü, sevimli torunlarının pilâv-zerdesini yiyerek.. «Çok acıdı mı?» diye, gülme ile ağlama karışık bir büyük baba yüzüyle hatırlarını sorarak... C.H.P. Balosunda viski içerek, dans ederek...

Ağır başlı bir devlet adamı olan İnönü'nün, yarın, İzmir fuarında naralar atarak «Hayda bre!» diye zeybek oynadığını duyarsak hiç şaşmam...

İnönü iyimserdir... Bütçe açığı mı?.. Yelek cebinde metelik sızmaz bir delik açılmış sanki: «Ehemmiyeti yok, der, gelir fazlasıyla kapatılır.»

Koalisyon ortakları arasında geçimsizlik mi?.. İnönü gülümser: «Geçer, geçer... Bu yeni hayata da alışacağız.»

Bütün kalkınma çabalarına, bütün devlet ihalelerine rağmen piyasa hâlâ açıl kilit açılmaz, hâlâ anahtarın nerde, suya düştü mü?.. İnönü yine memnundur: «Beş yıllık plânın birinci yılını başarılarla tamamlıyoruz!»

Bu sabah, gazetelerde, sayın C.H.P. liderinin yeni bir iyimserliği ile karşılaştım: «Mahalli seçimleri kazanacağımızdan eminim» diyor...

Bak, bunda sayın paşamızın yerden göğe hakkı var. İyimserlik nedenlerinin hepsini saymakla bitiremeyiz. Ama bir kaçını rasgele sıralıyalım:

Parti, iç yapısı ile eskisinden daha sağlam, daha bütündür: Kasım Gülek'den, Avni Doğan'dan yakında kurtulacaktır inşallah... Teşkilâtın bundan duyacağı sevinci, Gülek'in, geçirdiği kaza yüzünden aldığı binlerce telgraf ve bir parfümeri mağazası açacak kadar hediye edilen şişe şişe kolonyalar, bahçeler dolusu çiçekler ispat eder!

Kuruşu çoğalan, gramı azalan ekmek, sokağı elbet çok sevindirmiştir. Halkın bu konuda duyduğu mutluluğu, iktidar liderine vereceği oylarla bir daha belirteceğine şüphe edilemez.

Rüşvetle iş gördürmenin rahatlığı ve kolaylığı karşısında, bütün piyasa adamları, oylariyle bağlılıklarını bildirecekleri günü dört gözle beklemektedirler.

Bütün basın, bütün yazarlar, demokratik rejimin kendilerine sağladığı insan hakları ve hürriyetler içinde yaşamanın bahtiyarlığı ile sarhoş, ödevlerini yerine getirecekleri o mutlu günü uçuşan takvim yapraklarında kovalamaktadırlar.

Hele konut kiralarının başı boş bırakılması seçimlerden önce sahileşirse, seçim sandıkları yalnız vatandaş oylarıyla değil, yerden göğe yükselen hayır dualarla dolup taşacaktır.

Fıkrayı anlatmadan duramıyacağım.

Yeniçeri, eli palasının kabzasında Sürtük Emine'nin yolunu keser:

— Bre kahpe...

— Emret ağam...

— Şu bakır meteliği al, bu gece, Benli Zeynep'le beraber Bakırköy'deki taş ocağına gel.. Bir âlem edelim!

— Başüstüne ağam...

— Eğer gelmezseniz...

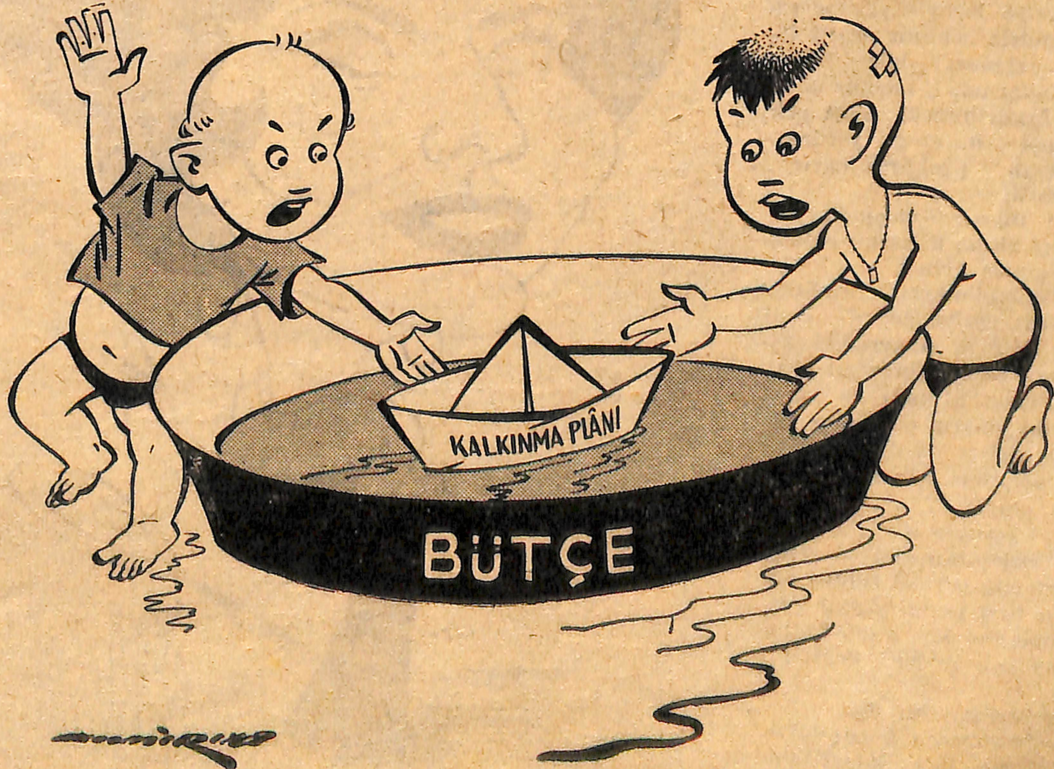
Palayı kabzasından biraz sıyırınca, Emine sözünü keser:

— Aman ağam, para bol, yol yakın, tatlı dil de caba, niye gelmeyelim ki?..

Oylarımızı C.H.P. ne mi vermek?.. Buna General Motors'un lokomotifleri bile güler: Düüüt!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Doğumların artışı kalkınmayı düşürüyor. — Gazeteler —

«Bir gemim var salıverdim engine!»

Projektör

AZİZ NESİN

Demiryoluna yakın, o sıralarda sosyetenin dadandığı balıkçı meyhanelerinden birindeydik. Birbirinin ardılı olan üç kuşak içki masasında toplanmıştık. Yaş sıramız, yetmişsekizden yirmisekize doğru iniyordu. Aramızda içkiye en dayanıklı olanımız,

— Bizim, dedi, milletçe bir özelliğimiz vardır, biz gerçekleri bile bile kabul etmeyiz; hani bilmediğimizden değil, içimiz elvermediğinden...

Bir bayan,

— Kendimizi kandırdığımızı mı söylüyorsunuz? dedi.

— Evet... Birinci Dünya Savaşı'nda biz cephedeydik. Birliklerden her gün erler kaçıyordu. Kaçakların arttığını, en büyük komutandan onbaşılara, erlere kadar hepimiz biliyorduk. Ama teftişlerde paşalar «Bölüğünüzde firar var mı?» diye sorunca, bölük komutanları «Tek firar yoktur bölüğümde paşam...» der, paşa da memnun olurdu.

— Niçin? diye sordum.

— Çünkü, dedi, firar yasaktı... Anlatacağım olaylar, savaşta başımızdan sık sık geçti. Diyelim bizim birlikler bir tepeler çizgisini savunuyor. Düşman kırk, elli, yüz katımız üstün kuvvetlerle, ağır ateşle saldırdı. Herkes bilir ki, bu durumda artık bu tepelerde direnilmez, gerideki uygun savunma hattına çekilmek gerekir, burası yüksek ve elverişlidir. Bunun böyle olduğunu hepimiz bildiğimiz halde, bile bile, ordan bitürlü çekilip uygun yere gitmeyiz. Ancak artık orda duramaz duruma düşünce, çekiliriz ama, yine o uygun yere değil, birkaç yüz metre geriye, bayırın yüzüne yapışırız. Biliriz hepimiz orada tutunamıyacağımızı, bile bile...

Denizyollarında memur olan gence, püskürtülmek, sözü pek dokunmuştu, oturduğu yerden,

— Hiç de püskürtülmeyiz... diye bağırdı.

Birinci Dünya Savaşında, babası daha altına kakasını etmekte olan gence öbürü,

— Püskürtülmeyiz, kendimiz püskürürüz geriye doğru... dedi gülerek, bitürlü o gerideki uygun yere kendiliğimizden çekilemeyiz. Oysa hepimiz de oraya çekilmenin doğru olduğunu biliriz. Az geriye, az daha geriye derken, sonunda işte o tepelere çekilmiş oluruz.

Görevi sorulunca «Denizyollarında projetörüm» diyen genç,

— Beyfendi, Birinci Dünya Savaşı'ndan beri yarım yüzyıl geçti, o zamandan bu yana toplumumuzda çok şeyler değişti... dedi.

Ortayaşlılardan bir Bay,

— Biz her zaman kendi bildiğimizi okuruz, dedi, kendi kendimizi kandırırız. İkinci Dünya Savaşı sırasında da benim başıma geldi. 1942 de Kırklareli'nde hükûmet tabibiydim. Şimdiki koalisyon kabinesindeki Bakanlardan biri de C.H.P.'nin Trakya müfettişiydi. Kırklareli vilâyet binasında bir kurul toplanmış, Trakya'da sıtmayla savaş için neler yapmamız gerektiğini konuşuyorduk. Kurulun başkanı da sözünü ettiğim işte o parti müfettişiydi. Bir ara telefona giden vali dönüşünde telâşla «İsmet Paşa Hazretleri bu tirenle teşrif ediyorlarmış, ama tirenden inmiyerek seyahatlerine devam edeceklermiş» dedi. Gereken karşılama hazırlıkları için hemen emirler verildi, biz de sıtma savaşı için konuştuğumuz masadan kalkıp otomobillerle istasyona gittik. Az sonra da tiren geldi. İsmet Paşa, kompartımanın penceresinden parti müfettişinin, valinin daha birkaç ileri gelenin ellerini sıktıktan sonra, müfettişe,

— Nasıl, buralarda hâlâ sıtma var mı, sıtmalı vatandaş görülüyor mu? diye sordu.

Şimdi Bakan olan o zamanki parti müfettişi,

— Hayır paşam, bölgemizde tek sıtmalı vatandaş kalmamıştır... dedi.

İsmet Paşa da tatlı tatlı gülümsiyerek,

— Oh oh... Pek memnun oldum, dedi, geçtiğim her yerde sordum, artık sıtma kalmadı, diye müjde verdiler. Adapazarı'nda da, İzmit'te de yokmuş... Oh oh...

Az sonra tiren kalktı. Parti müfettişinin İsmet Paşa'yı aldatmasına çok canım sıkıldığı için arabayla dönerken,

— Biz, dedim, daha az önce Kırklareli halkını sıtmadan nasıl kurtaracağız diye konuştuğumuz masadan kalkıp buraya gelmedik mi? Siz nasıl oldu da İsmet Paşa'ya «Kırklareli'nde sıtmalı vatandaş yoktur» diyebildiniz?

Parti müfettişi güldü,

— Siz İsmet Paşa'yı o kadar anlayışsız mı sanıyorsunuz? dedi. Sanki İsmet Paşa Kırklareli'nde sıtmalıdan geçilmediğini bilmiyor mu? Sıtma savaşı için daha on gün önce bana direktif veren kendisi... Demek biliyor, yine de soruyor. Sanki biz «Sıtma yok paşam» dedik de o da inandı mı? Yooo... Bile bile soruyor işte... Şimdi biz ona «Halk sıtmadan kırılıyor» diyelim de ne diye keyfini kaçıralım...

İstasyondan vilâyete dönüşümüzde yine yeşil çuhalı uzun masaya oturup, sıtmayla nasıl savaşılacağını konuşmuştuk. Yani bu bizim geleneksel huyumuzdur; biz ne işitmek istiyorsak, karşımızdakinin onu söylemesini isteriz.

Denizyolları'nda projetör olan genç,

— Benim bildiğim, dedi, bizim aydınlarımızın bir huyu daha vardır; o da kendi kendimizi kötülemek... Bu sizin anlattığınız olay, taaa İkinci Dünya Savaşı'nda olmuş, o zamandan bu yana yirmi yıl geçti; yirmi yılda yurdumuzda çok şeyler değişti.

Daha ortayaşa varmamış, delikanlı sayılabilecek yaşta başka biri,

— Yirmi yıl değil, dedi, daha iki hafta önce amcamın evinde geçenler, sizin anlattıklarınızı doğruluyor. Biz zaten, karşımızdakinin ne dediğine de pek aldırmıyoruz; o ne derse desin, biz nasıl duymak istiyorsak, onun dediğini öyle anlıyoruz. Bana öyle geliyor ki, anlattığınız parti müfettişi «Kırklareli'nde çok sıtmalı var» deseydi, İsmet Paşa bunu kendi istediği gibi «Hiç sıtmalı yok» anlıyacak yine «Oh oh, memnun oldum» diyecekti. Parti müfettişi de bu geleneği, bu huyumuzu bildiğinden, nasıl isteniyorsa öyle cevap veriyor. Amcamın evinde aynen böyle oldu işte... Bizim akrabalar çok geniştir, çok yere dağılmıştır. Amcam da yaşlı olduğundan sayılır sevilir. Her cuma akrabalar amcamı ziyarete gider, öğle yemeğini orda yerler. Yemekte bazı yirmi kişi, bazı da daha kalabalık bulunur.

Geçenlerde bir cuma ben de gittim amcama. Babamla aralarında çok yaş farkı olduğundan ben amcamın torunundan çok daha küçüğümdür. O gün evde bilmediğim birçok akrabalarla tanıştım; her sefer de böyle olur. Bu arada bir de delikanlıyla tanıştım akrabalardan; askermiş, yeni izinli gelmiş askerden. Amcamın evine de ilk gelişiymiş, annesiyle gelmiş. Oğlanın konuşmalarından sıfır numara hergele olduğunu anladım. Çok argo ve açık konuşuyor, ama bu konuşmanın ayıp olduğunun hiç de farkında değil; rahat rahat, karşısında büyük mü var, çocuk mu, kadın mı var, hiç aldırmadan sövüp sayarak konuşuyor.

Şâhâne sürtük!

Birkaç masa yanyana getirilerek sofra kurulu, oturduk. Başta oturan amcam, tanımadığı akrabaların kim olduklarını soruyor. Sıra askerden izinli gelmiş olana geldi. Amcama onu da tanıttılar:

— Hasene yengemizin ağabeyisi Gümrükçü Abidin vardı ya, hani yüzbaşı merhum Dilâver Bey'in bacanağıydı, işte onun oğlu... Askerden izinli geldi.

Amcam,

— Yaaa... Oh, oh, memnun oldum, pek memnun oldum... Dedikten sonra sordu:

— Nasıl oğlum, işinden memnunsun ya?..

İzinli gelen er akrabamız genç,

— Ne işi yahu, biz askeriz dedik be... diye bağırdı.

Ama amcam bunu galiba «Sağolun, eksik olmayın, çok memnunum işimden» diye anlamış olacak ki, o da delikanlıya,

— Oh oh, ben de memnun oldum... dedi.

— Amcanız sağır mıdır? diye sordum.

— Yoo, dedi, sağır değil, ama o içinden delikanlının öyle söylemesini geçiriyor... Kendisine verilecek cevap ona göre öyle, başka sözü duymuyor kulağı.

Sonra amcam sordu delikanlıya:

— İyi aylık veriyorlar mı bari çalıştığın fabrikada?

Amcam herhalde bu sorusuna «geçiniyoruz, hamdolsun» cevabı beklediği için, delikanlının,

— Dalga mı geçiyorsun, ne fabrikası yahu? deyişini, kendi içinden geçirdiği gibi anlıyarak,

— İyi iyi, memnun oldum... dedikten sonra yine sordu:

— Yemek de veriyorlar değil mi, yemekler bol bol mu?

Delikanlı bu soruya birden,

— N'estirir! demez mi?

Ama söyleyişinden bu sözün ayıp olduğunun hiç de farkında olmadığı belli.

Amcam da bu sözü gönlünden geçirdiği gibi anlamış olacak ki,

— Oh oh, aman memnun oldum, dedi, sen de bol ye...

Bundan sonra amcamla delikanlı arasındaki konuşma şöyleydi:

— Yemekleriniz etli mi?

— N'estiri...

— İyi iyi... İşin hafif ya...

— N'estiri...

— Oh oh... Pek memnun oldum. Karın var mı?

— N'estiri...

— Çok iyi... Çok iyi... Çocuğun da var mı?

— N'estiri...

Bir zaman sofrada işte böyle, o başka söyledi, öbürü başka anladı, ama pek güzel anlaştılar. Dediğiniz bence de doğru beyfendi; bizim genel huyumuz bu: karşımızdaki ne söylerse söylesin, biz onun nasıl söylemesini istiyorsak öyle anlarız.

Bir başkası da,

— Hattâ, dedi, kendilerine doğru söylense üstelik bir de kızarlar. Bizim dairede her üç ayda bir Bakanlığa «kuvve» denilen, dairenin durumunu gösterir cedveller gönderilir. Bu «kuvve» denilenlerden motorlu taşıt listesini de ben üç ayda bir hazırlarım. Bu listede, kaç motorlu taşıt olduğu, cinsleri, tamirde olanlar yazılıdır.

Bir gün umum müdür geldi, daireyi geziyor,

— Motorlu vasıta ihtiyacınız tamam değil mi? dedi.

Bizim müdür hemen,

— Tamam efendim... dedi.

Umum müdür de,

— Çok iyi, çok iyi... dedi.

Ben hemen müdüre yaklaşarak yavaşça,

— Müdür bey, dedim, motorlu taşıt kuvvesini daha yeni gönderdik biliyorsunuz, siz de imzaladınız. Kuvvede daha yedi arabaya ihtiyaç olduğu, beş kamyonun tamirde olduğu bildirilir.

Umum müdür sözlerimi duymuş olacak ki,

— Gönderilen kuvveleri okumuyor muyuz sanıyorsunuz? dedi. Biz de biliyoruz elbet beş kamyonun tamirde olduğunu... Ama şimdi bunu söylemenin sırası mı?

Müdür de bana terslenerek,

— Her sözü söylemenin münasip yeri ve zamanı vardır, dedi.

— Hakikatleri saklıyalım mı? dedim.

— Kuvve'lerde yazıyoruz hakikatleri. Sakla diyen kim? Kuvve başka, burası başka... dedi.

Denizyolları'nda projetör olan genç, bu anlatılanların tek tek örnekler olduğunu, bunlara bakılarak genelleme yapmanın doğru olmadığını söyledi.

Meyhaneden çıktığımız zaman, vakit gece yarısını geçmişti. Çok içilmiş olacak ki, yolda yalpalayanlar da vardı. İçkinin verdiği keyifle Denizyolları'nda projetör olan genç, bizden beş-on adım öteye gitti, demiryolundan yürümeye başladı; denge için kollarını iki yana açıp ray üstünden yürüyordu. Sonra birbirimizden ayrılırken onu göremedik.

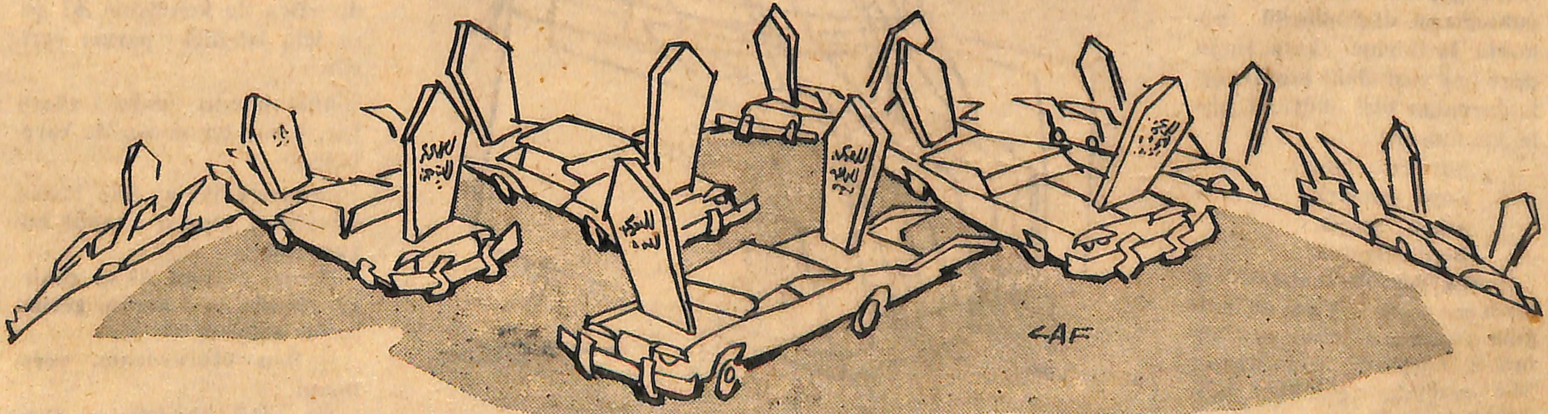
Aynı meyhanede bir hafta sonraki buluşmamızda, o gencin sinirlerinin bozularak Akıl Hastanesine kapatıldığını duyup üzüldük. Daha ertesi hafta, hastaneden çıkan genç de aramızdaydı. Deli diye tımarhaneye nasıl tıkıldığını bize şöyle anlattı:

(Arkası var)

— Mekteplerde çocuklara ahlâk dersi okutulacakmış...
— Fayda etmez.. Analara, babalara da okutmak lâzım!

Trafik kazalarında yüzlerce vatandaş ölüyor.. — Gazeteler —

Asrî mezarlık!

PAZARTESİ :

İstanbul Sanayi Odası genel sekreteri Rıza Ormancı, basın toplantısında:

— Yabancı yatırım bu yıl yüzde kırk arttı, demiş.

Yatırım meraklılarından bir milli hovardamız:

— Ah kardeşim, dedi, ben asıl yabancı yatırımı İngiltereden bekliyordum... Ama gelmedi!

— Gelir inşallah..

— Gelmez.. Öldü adamcağız..

— Kim bu adamcağız?

— Doktor Ward!

SALI :

Gazetede çift sütun bir fotoğraf: Körpecik bir kız deftere imza atıyor... Bu, ceza evinde bir nikâh törenidir.

Genç kız, kendisini, kendi dileğiyle iğfal eden delikanlı ile evlenmiş ve hapishaneden kurtarmış...

Demek izdivaç, hapis cezasını ortadan kaldıracak kadar büyük bir fedakârlık!

Size bir evlilik fıkrası anlatayım:

Ölüler, turnikenin önünde toplanmışlar. Nöbetçi melek kimliklerine bakıp girecekleri kapıyı gösteriyor:

— Sen cennete..

— Sen cehenneme..

Yine birisinin günah - sevap defterini yokladıktan sonra tam cehennem kapısını göstereceği sırada sormuş:

— Dünyadayken evli miydiniz, bekâr mı?

— Evli...

— Öyleyse cennete, demiş.. Siz cehennem azabını nasıl olsa çekmişsinizdir!

Arkadan gelen insan oğlu, cennet kapısını açacağından emin:

— Biliyorum, demiş, günahım çoktur.. Ama ben dünyada iken iki kere evlendim...

Melek, kaşlarını öfkeyle çatarak kapıdaki zebaniye seslenmiş:

— At şu deliyi cehenneme... Burası tımarhane değil!

Galiba hayatta da muamele pek farklı değil: Dünya evine gireni ceza evinden çıkartıyorlar!

ÇARŞAMBA :

Bir gazete haberi bana çocukluğumu düşündürdü. Sokakta biribirine kafa tutan dört beş yaşındaki komşu oğlanlarından biri öbürünü şöyle küçümserdi:

Sümüklü böcek,
Suya düşecek,
Adam olacak,
Beni dövecek!

Sonra, bir de kahkaha atardı gevrecik... Yani en aşağılık şey, en değersiz şey sümüklü böcekti: Solucandan bile aşağılık, sinekten bile değersiz...

Aradan uzun yıllar geçti.

7 gün

Sümüklü böceğin adam olduğunu sahiden görmedik. Ama, sayılı ihracat mallarımızdan olduğunu gördük: Türk ve Fransız iş adamları Geyve'de bir «salyangoz fabrikası» bile kurmuşlar.

Çocukluk manisini değiştirelim öyleyse:

Sümüklü böcek,
Yaldızlı bir çek!
Döviz olacak,
Yurda gelecek!

PERŞEMBE :

Sıcak boğucuydu. Galata rıhtımındaki vapurun güvertesi, tıklım tıklım İzmir yolcuları ile dolu...

Bir sakallı, bir çarşaflının elini sıkıyor:

— Yolculuk mu?

— Eveeet... Fuara...

Bir kolu sarılı genç, bir siyah gözlüklü adamla fısıldaşıyor:

— Ne tarafa böyle?

— Allah kısmet ederse fuara...

Vapur, sanki büyük bir aile gemisi.. Kadını, erkeği, genci, ihtiyarı hep tanıdık ve hepsi de fuar yolcusu...

Kim mi bu yüzlerce nüfuslu aile?.. Bu sakallılar, bu gözlüklüler, bu çolaklar, bu topallar, biliyor musunuz?...

Dilenciler!..

İzmir Fuarında en iyi iş yapan onlar olacak!

CUMA :

Adalet Bakanımız Profesör Abdülhak Kemal Yörük'ün gazetelerde bir demeci çıktı. Güzel, yerinde, haklı bir demeç:

«Herhangi bir sebeple kanun dışı tevkif edilenlere, tutuklu kaldıkları günler için tazminat verilecek...»

Bravo... Yalnız iş bu güzel kanunu çıkarmakla bitmez. Bütçeye karşılık da koymak lâzım...

Ne dersiniz, Amerika'dan birkaç yüz milyon dolar istesek yeter mi acaba?

CUMARTESİ :

Eskişehir'de, herif kafayı çeker ha çeker... O duvar senin, bu duvar benim... Nihayet evinin kapısını bulur... Yalnız evinin kapısını bulmaz, cebinde anahtarı da bulur... Kilidin deliğini de bulur... Bravo sarhoş vatandaşa!

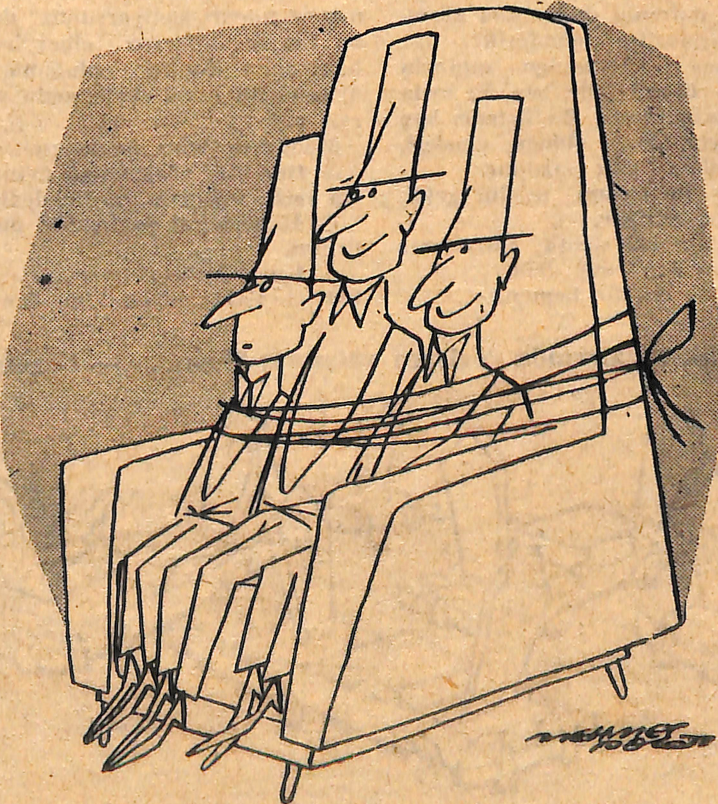
Sonra efendim, açar kapıyı, girer içeri...

Daha daha sonra efendim, soyunur, soyunur, soyunur ve karısının koynundan da girer içeri...

Ve daha daha sonra efendim... Kadın feryadı basar...

Çünkü efendim arada küçük, küçücük bir yanlışlık var: Ne ev kendi evidir sarhoşun, ne kadın kendi karısı!

«Koalisyon dağılmıyor..» — Gazeteler —

Yazısız

Ne vardı bu kadar erken uyanacak a bayan? Biraz daha dişini sıksaydın da memleket nur topu gibi bir evlât kazansaydı!

PAZAR :

Meşhuuur bir zenginimiz vardır: Meşhuuur Cemil Akar!

Önce meşhuuur zenginimizi saygılarla selâmlarız. Çalışmış, çabalamış, kimbilir nice zorlukları yenmiş, kimbilir nice oyunlara gelmiş, ama sonunda başarıya ermiş, alın teriyle suladığı ağaçların alatın meyvalarını toplamış, meşhuuur bir zengin olmuş!

Sayın Akar'ın Büyükada'da pek güzel bir köşkü vardır. Yeniköy'de güzelden de güzel bir yalısı vardır. Ayazpaşa'da, Taksim'de — emlâk tellâlı olmadığımız için hepsini bilemediğimiz — daha nice nice meşhur semtlerde lüks lüks apartımanları vardır. Gelin kulağınıza söyliyeyim: Galiba Fransa'nın Nice kıyılarında bile bir villâsı vardır! Hepsi güzel, hepsi helâl olsun... Çalışmış, kazanmış, yapmış! Kâtip benim, ben kâtibin, el ne karışır?

Bunlar, şahsî servet olduğu kadar millî servettir de. Memleketi süsler, şehrin yüzünü ağartır. Ama biz, on apartıman sahibi bir Cemil Akar yerine birer kat sahibi yüz vatandaş olmasını daha çok özleriz. Hele yüz bin gecekondulu bir memlekette on apartıman sahibi olmaktan azıcık utanırız bile...

Sayın Akar — acaba şu çorak memlekette nereye akar dersiniz?... Üstadın şimdiye kadar ne aktığını gördük, ne damladığını duyduk — Son günlerde bir prensesle ismi gazetelerde yan yana geldi:

Kraliçe eskisi Süreyya, meşhuuur zenginimize haber yollayarak «iki ay için Yeniköydeki yalısını kiralamak istediğini» bildirmiş...

Teklifte biraz sonradan görmüşlük var: «İstediği parayı veririm» demiş prenses!

Cemil Akar, Avrupa sosyetesinin bu şahane sürtüğüne ayni şekilde cevap verebilirdi: «Ben de kendisine iki gece için istediği parayı veririm!»

Ama bunun daha güzeli var, kibar bir cevap da verebilirdi:

«Prenses, iki ay için lûtfen misafirim olmayı kabul buyursunlar!»

Hayır... Cemil Akar, çekirge vücudu ile gerine gerine haber salmış:

— Ben oturuyorum, veremem!

Eh, artık birbirlerine diyecekleri yoktur: Kit oldular!

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Eh, açıldı!..

Meclis, ümit kapısı açılır gibi değil amma... Kapı açılır gibi açıldı! Eskiden, her sene, ilk toplantı tören havasında geçerdi. Törenlerden bıkmışız zâhir.. Her türlüsünden tatmış insanlarız törenlerin!

Bayraklar uçuşurdu, atlılar heykelleşirdi, vatandaşlar beklesirdi...

Devlet Reisinin söylevi, başlı başına bir mesele olurdu... Halbuki okununca, mesele olmaması lâzımdı: «Milli Eğitim işlerimize önem veriyoruz!.. Bütçe açığımızı kapatıyoruz!.. Ekonomimiz çağdaş milletlerin ekonomisiyle aşık atıyor!» Falan filân gibi sözler... Ve bu tombul cümleler, kocca ajansları uykusuz bırakırdı, tercümesinden, özetlenmesinden, toparlanmasından ötürü...

Havada galiba birşey vardı, süssüzü süsliyen, çıplağı giydiren...

Şimcik yok!... Açılış nutku bile yok!

(Akbaba'nın notu: Nimet Arzık hemşiremiz, meclisin ara toplantılarına, Cumhurbaşkanının nutku ile başlamadığını henüz bilmiyor galiba.. Daha gençtir, öğrenir inşallah!)

Ne gördüm diye sorarsanız açılan mecliste... Bir sürü plâjlardan akın etmiş ve emektar Haşimin soğumamış ayranından, limonatasından şikâyetçi (ah, bizim de şikâyetlerimiz ayranda limonatada kalsa) milletvekili vatandaş.

Ne gördüm diye sorarsanız mecliste... Muharrem İhsan Kızıloğlu Paşayı gördüm... Gençleşmiş, gülümserleşmiş, rahat, peşinde yarım düzine eskortayla... Ne diye Vatikanın gölgesindeki rahatını bozmuş, buraya gelmiş, anlıyamam... Kızıloğlu Paşa, bence 27 Mayısın en talihli kulu... Madanoğlu Paşa'dan da talihli, hayatın hafif tarafından... Zamanında uçtu, zamanında göçtü, zamanında!

Ferit Melen meclis koridorlarında tesbih çekiyordu... O kocca adama, o çikolata rengi tesbih nasıl sabır verebiliyor anlıyamıyorum... Ve bir kere daha yazdım, çok şoke ediyor insanı mecliste tesbih çekme... O bile değişmedi, o bile!

İnönü, kendisinden gönülce uzak bir Alicanla, mutlu bir Dinçer'in arasında oturuyordu, içine dönük: Neyi seyrediyordu ki içinde?.. İsterdim görmek!.. Gelecek hakkında bir fikircik edinmek için!...

Eh, meclis açılmıştı, kapı açılır gibi, amma ümit kapısı değil!

Karpiç...

Eskiden, bir havası olan, gelenek kurmuş bir lokantaydı, Sahibi de bir şahsiyetti, babacan, hatırşinas, psikolog. Bütün büyüklerle tanışır ve iyi de geçinirdi ne yapar, nasıl yaparsa...

Geçen gün öğle yemeği için gittim Karpiç'e... Hüzün duydum. Bizde hiçbir müessese «süremiyor...»

Bir «havasızlık» vardı ortada. Ruhsuz ve rijid bir intizam... O intizam da sadece görünürdeydi... Yanımdaki bey peçetesini dört kere değiştirtti...

Bir keresinde, kalb şeklinde bir dudak vardı peçetenin kenarında. Bir keresinde kömür tozu gibi bir siyahlık, bir keresinde... neyse uzatmıyalım... Her değiştirmede kimse rahatsız olmuyordu üstelik...

Ah, eskiden!.. Biraz fazla «eskiyi» aramağa başlamıyor muyuz bu günlerde?..

Hafız Mustafa hırsızlığa çıkıyor:

Hikâyeyi, dostum Asım Ruacan hatırlattı yerinde...

Hafız Mustafa bir akşam hırsızlığa çıkmış. Rakik insanmış Hafız Mustafa. Bir saraya dalmış, bir sultanın yatak odasına... Hanım sultan mışıl mışıl uyurmuş, bir incili yorganla örtülü... Öyle güzel uyuyormuş ki, öyle derin uyuyormuş ki, öyle dipsiz uyuyormuş ki, Hafız Mustafa'nın eli kolu bağlanmış: Rakikmiş dedik ya... Öldük rikkaten!...

Yaklaşmış usulca ve fısıldamış:

— «Hanım sultan... N'olur, üzerinize birşey alın. Yorganınızı çalacağım da, üşümenizi istemem...»

Sağır değilmiş ya sultan, hemencecik uyanmış, bir feryat, bir yaygara, bir tertibat, Hafız Mustafa yakalanmış kıskıvrak. Rakikmiş Hafız Mustafa dedim ya!...

Hafız Mustafacım, iki gözüm Hafız Mustafacım, madem ki bu kadar rakiksin, bir daha hırsızlığa çıkma, e mi iki gözüm?..

Bed bed baktı...

Zarif bir profesör anlatıyordu. Bir makam sahibiyle görüştükten sonra, sıcağı sıcağına bana toslamıştı:

— «Dedim ki,... Turizm, iyi, güzel... Yalnız tanıtma coğrafi bakımdan olmamalı... Türkiyeyi bir kültür bütünlüğü olarak da tanıtmalı... Bana bed bed baktı...»

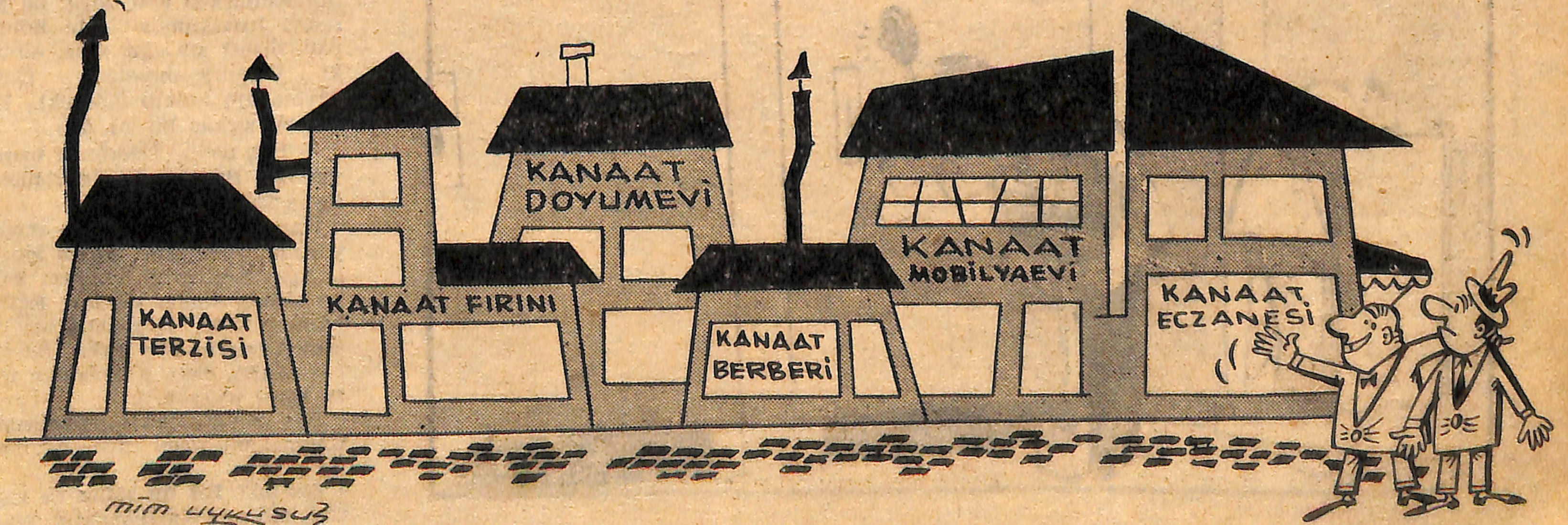
Nasıl baksın a zarif profesörüm, nasıl baksın?... Daha «turizm» modasındayız. Kültür modasına gelmedik ki!..

Ek protokol tamamlandı. — Gazeteler —

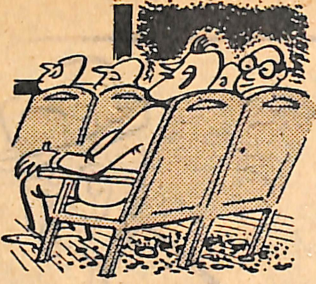

— Sağlam oldu mu acaba?

— Ben sağlam diktim, ama paşanın da hor kullanmaması lâzım!

— Ne kanaatkâr milletiz be!..

GELENEK MESELESİ

Oktay Rıza Gürman

A NADOLU kasabalarının bir geleneği vardır. Herhangi bir toplantıda içki mi içiliyor?. Önce kadehi, kaymakam ağzına götürecek. Yemek mi veriliyor? Önce kaymakam başlayacak. Dans mı? Önce kaymakam boy gösterecek. Ve artık eve gitmek zamanı mı geldi? Önce kaymakam kalkıp gidecek. Bunun aksini düşünmek kimsenin aklına gelmez. Bir kere gelenek olmuş.

İşte size, bir gece böyle bir geleneğe, nasıl kurban gittiğimizi anlatacağım:

Kasabanın tek sinemasında güzel bir filmin oynadığı haberini getiren, arkadaşımızın konuşmalarından sonra, oturup karar aldık. O akşam hep birlikte sinemaya gideceğiz. Kendi ayarımızda olanlar zaten kaç kişi varız ki? Sinemanın balkonu ya alır, ya almaz. Birbirimize uçurduğumuz haberlerle, sinemanın balkonunda toplandık. Böyle hep tanıdık bir arada pek iyi oluyor. Bir aile toplantısı havası içinde, şakalaşıp konuşuyoruz. Filmin başlamasına tam iki dakika kalmıştı ki, kaymakam bey çıktı geldi. Hepimiz birden yerimizden doğrulup, buyur ettik. Diğer akşamlar böyle olmazdı ama, nedense bu akşam bekâr gelmiş!.. Bu yüzden olacak, aramızda oturmayı nezaketle reddedip ileri doğru yürüdü ve ön sıraya tek başına oturdu. Sırtının bize dönük oluşuna sevindik doğrusu. Hiç olmazsa sere serpe rahat oturacağız.

Derken sinema başladı. Hani pek de hoşumuza gitmedi ya, neyse artık, bir kere gelmiş bulunduk. Seyretmekten gayri çaremiz yok. Filmin sonuna doğru bayağı uykumuz geldi. Bir bitse de evimize gitsek diye sabırsızlık içindeyiz. Neyse Allaha şükür, biz tükenip bitmeden, filim bitip tükendi... Işıklar yandı. Hep birden kaymakam beyin oturduğu tarafa döndük. Yukarda söyledim ya, gelenek meselesi.. Önce kaymakam kalkıp gidecek, sonra biz dağılacağız. Fakat kaymakam beyin kımıldadığı bile yok. Eh, belki uykusu geldi, mahmurluk bastı da birden yerinden doğrulamadı» diye düşündük. Yerimizde birbirimize bakışa bakışa bir miktar bekledik. Yapacak birşey olmadığından olacak, sadece bakışıp bakışıp tebessüm ediyoruz. Siz hiç uykulu birinin tebessüm eder halini gördünüz mü? Adeta ekşi yedirilmiş Yeni Gine maymunu!.. Hiç farkı yok. Ellerimiz göbeklerimizde kenetli, boynumuz bükük bir zaman daha geçti. Yok, kaymakamın kalkacağı yok yahu!.. Öylece oturmuş duruyor. Allah Allah, bu da nesi?. Bu kadar kişinin kendisini beklediğinden haberi yok mu? Durup durup birbirimize işaret ediyoruz.

— Buna ne oldu kuzum?.. Niçin kalkıp gitmiyor?

Sonra kendi kendimize, ellerimizi iki yana açıp dudak bükerek cevap veriyoruz:

— Ne bilelim birader!.. Oturacağı tutttu, oturuyor!

Derken birisi fikir yürüttü:

— Filmin bittiğinden haberi yok mu acaba?.

— Olmaz olur mu be! Baksana ışıklar yandı.

Ya sabır çekerek bir zaman daha bekledik. Yok, inadı tuttu, kalkmayacak!..

Derken arka sıralardan bir ses fısıldadı:

— Sakın adama fenalık gelmesin?. Olur a!..

— Yok canım.. Bunu da nereden çıkarıyorsunuz?. Turp gibi maşallah!.. Hiçbir şeyi yok..

— Belli olmaz birader, belki de adamcağız kalb sektesinden gitti de hiç birimizin haberi olmadı!..

Haydaaa... Milleti aldı mı bir telâş! Hanımlardan bir ikisi sızlanmaya başladı. Hafif bir fenalık geçirenler bile oldu. Neyseki doktor ortalığı biraz yatıştırdı.

— Korkmayın canım. Kendisini daha dün muayene ettim. Kalbi demir gibi sağlam. Bu işte başka bir şey var ama!..

Bu sırada sinema yöneticileri de balkon kapısına gelmiş, öyle bekleşip duruyorlar. Şaşkın şaşkın ne olacak diye meraktalar. Bu sırada birisi daha ortaya çıktı.

— Yahu, dedi. Sakın kaymakam bey iki filim var diye, ötekini beklemesin?.

— Yok canım, dedik. Aşağıdaki ilân tahtasını görmeyecek kadar kör mü bu adam?.

Birkaç kişi kalkıp gitmeye niyetlendi ama, gelenek meselesi! cesaret edemediler.

Arkadaşlardan biri,

— Kalkması için kendisinden rica edelim, teklifinde bulundu.

Aradık ama, böyle bir ricayı yerine getirecek babayiğit çıkmadı. Kolay mı?. Ya bir de adamı herkesin içinde haşlarsa? Daha sonra başka birisi kısık sesle,

— Bana kalırsa kaymakam bey, bize şaka yapıyor olmalı, dedi.

Bu fikri onaylayan çıkmadı.

— Yapmaz öyle şey. Kaymakam bey çok ciddi adamdır.

Beklemekten neredeyse canımız çıkacak!.. Uykusuzluktan yığılıp yığılıp gidiyoruz. Eğer bu arada akıllı geçinen biri kalkıp da, ortaya bir fikir atmasaydı, büsbütün uyuyup gidecektik. Adam,

— Bana kalırsa, kaymakam bey filmi çok beğendi. Bir kere daha oynatılmasını istiyor. Öyle olmasa kalkıp giderdi. Di mi?.. derdemez, hepimizin birden gözleri değirmen taşı gibi açıldı. Bir anda uykumuz kayboldu gitti. Deli gibi yerimizden uğradık.

— Sus be!.. Aklını mı kaçırdın sen?.. Bu filim ikinci defa seyredilir mi?

Fakat aramızdan birkaç kişi, adamın tarafını tuttu, el işaretleri ile, kısık seslerle, şiddetli bir çekişme başladı. Sonunda biz kaybettik. Sinema yöneticileri, ne yapacaklarını bilmez, bu isteğe boyun eğdiler. Filmi ikinci defa seyretmeğe hazırlandık. Bir taraftan da aklımıza geleni sayıp döküyoruz. «Yahu bu rezalet be!.. Şu olacak şey mi?. Sen kalk, kaymakam yerinden kımıldamadı diye, filmi bir daha seyret. Böylesine eğlence değil, işkence denir.» Bununla beraber çaresi yok. Başa gelen çekilecek. Uykulu gözlerle, boynumuz kırıla kırıla seyrediyoruz. Sonunda filim tükenip bitti ya, biz de bitip tükendik!.. Işıklar tekrar yandı. Heyecanla kaymakamın bulunduğu tarafa baktık. Aaaaa!.. Bu kadarı da fazla yahu!.. Kalkıp gitmek değil, kımıldamaya bile niyeti yok. Hani neredeyse canımız burnumuzdan çıkacak. Tam bu sırada bir de üstelik deminki deli ayağa kalkıp,

— Bana kalırsa kaymakam bey filmi bir daha seyretmek istiyor, demez mi?.

Eh!.. Herifi adamakıllı döveceğiz ama, gürültü olacak. Kaymakamdan çekiniyoruz. Hazır öfkelenmişken deli değil, bu zır deliyi tuttuğumuz gibi kolundan, dışarı atacağız ama, olmaz ki... Gelenek meselesi... Önce kaymakam kalkıp gidecek!.. Fakat bu sırada bu zır deli,

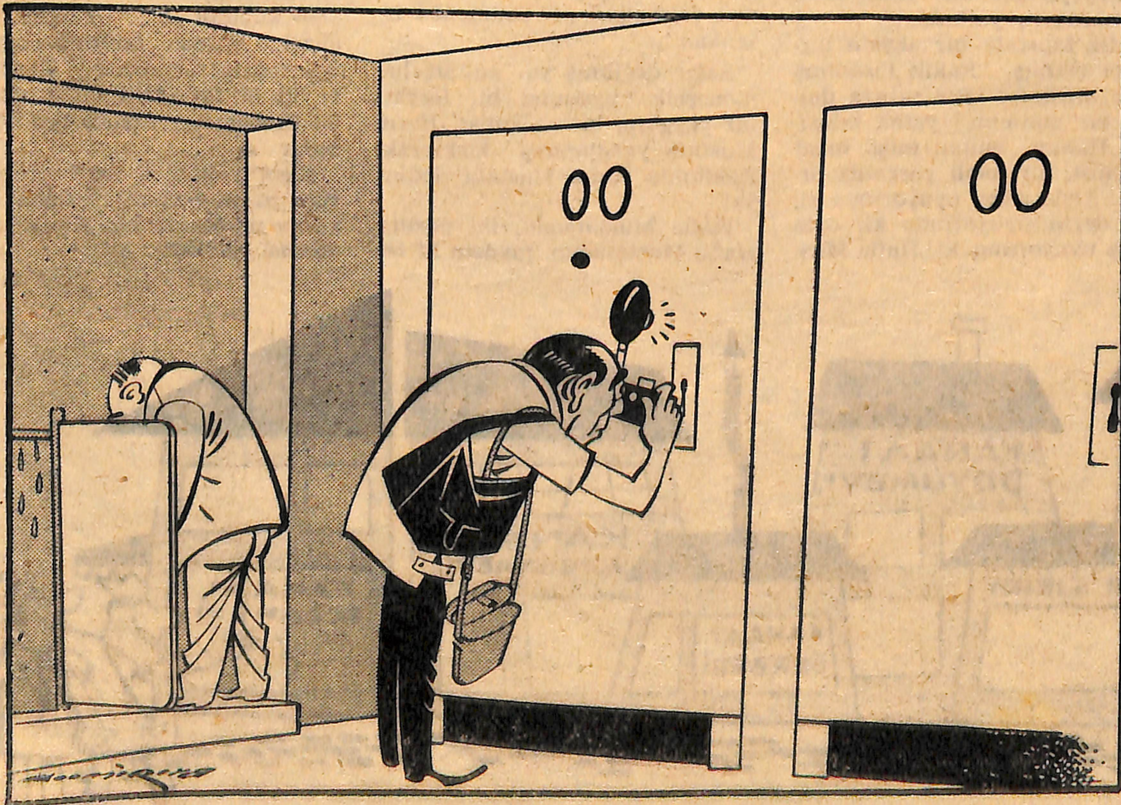
— Siz, dedi. Kendinizi üzmeyin hiç. Ben şimdi gider meseleyi çözerim.

Kaymakamın tarafına doğru yürüdü. Hepimizin nefesi kesik, sonucu bekliyoruz. Adam kaymakamın önüne geldi. Eğilip yüzüne baktı. Doğruldu bir de şaşkın şaşkın bize baktı. Sonra,

— Yahu, dedi. Kaymakam mışıl mışıl uyuyor be!..

İşte böyle sevgili okurlarım.. Kaymakam mışıl mışıl uyumuş meğerse!..

Biz mi?. Biz mi sonra ne yaptık?. Hiii..ç!.. Kaymakamın uyanmasını bekledik.. Ne yapalım?. Gelenek ve görenek meselesi!..

İstanbul'a bir meşhur geldi!

Eski Saz Alemleri

Gene, bir rüya gibi, şöyle analım dünü:
Geçmişte masal olan Eylülün on dördünü!..
İşte Boğaz'da geldi yazın en mutlu günü:
Akşam Ay'la Deniz'in yapılacak düğünü!..

Biribirine tutkun onlar ezeldenberi,
Bu sevinçli geceyi kutlasak vardır yeri!..
Mehtap.. Güneşten güzel, ışık yüzlü bir peri,
Bence onsuz dünyanın bir pul etmez değeri!..

Biz de bu saadete ortak olup yürekten,
Sulara açılalım sandallarla Bebek'ten!..
Ne çıkar tasalanıp bir ömrü beklemekten,
Hep beraber çalalım bu akşamı felekten!..

Ferahlasın içimiz, bu düğüne saz ister,
Herkesi coşturmaya «Tanburî Cemil» yeter!..
Ya meşhur «Nevres» gibi bir üstat var mı, göster:
Udunun tellerinde sanki bülbüller öter!..

«Bimen» şarkı söylesin.. Genç, yaşlı akın akın
Onu dinlemek için nasıl koşacak, bakın!..
«Kemanî Memduh»u da unutmayalım sakın:
Çıkmadı bir benzeri belki yüzyıla yakın!..

Yok dünyada - çok şükür - bir dikili taşımız,
Kahkaha dostumuzdur, neş'e arkadaşımız!..
Mademki bir yanıyor kurumuzla, yaşımız;
Demlenelim öyleyse, dumanlansın başımız!..

Haydi, kurun sofrayı.. İşte toplandı canlar:
Güzel sohbetlerile içimizi açanlar!..
Söz ehli olmayanlar bu âlemden ne anlar,
Bir nükteye fedadır bütün rütbeler, şanlar!..

Hisar'daki tekyeden inmiş de Nafi Baba,
Diyor: «Elimle yaptım; doyulmaz bu şaraba!..»
«Kanlıcalı Nihat Bey» - altında bir araba -
Tam vaktinde yetişmiş toplantıya: «Merhaba...»

Cennetteyiz bu gece.. Gönül tasayı yendi,
«Nedim»in ruhu bile bu âlemi beğendi!..
«—Üç çifte bir kayıkla hemen geliyor, dendi,
«Beykoz'daki yalıdan Ahmet Mithat Efendi!..»

Hülâsa her şey hazır.. Binildi sandallara,
Tutuştu meş'aleler: Su boyandı allara!..
Halk merakla bakıyor birikip kumsallara:
Görülmemiş eğlenti.. Benziyor masallara!..

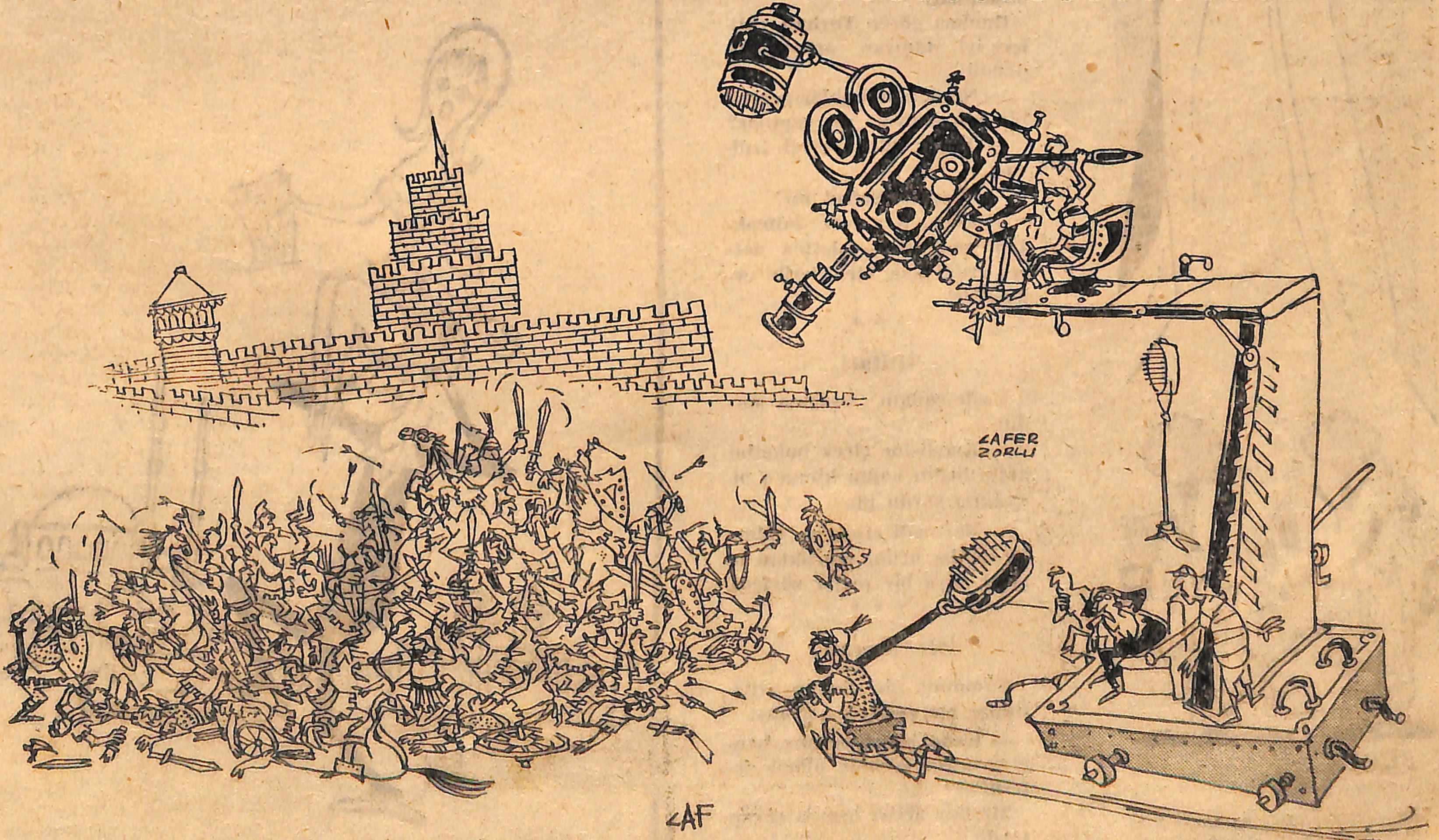
«Hafız Yaşar» okuyor: Bir semaî, bir nefes..
Medet.. Aşka getirdi, göğü çınlattı bu ses!..
Rıhtımlarda inliyor bak: Nur ol.. diye herkes,
Yalılarda dinliyor kadınlar kafes kafes!..

Alayı seyrediyor Boğaz'ın iki yanı,
Geçtik gene bir fasıl.. Mest ettik Emirgân'ı!..
Boşalıyor kadehler.. Artık fecir zamanı,
Türkülerle dönüyor bizim mehtap kervanı!..

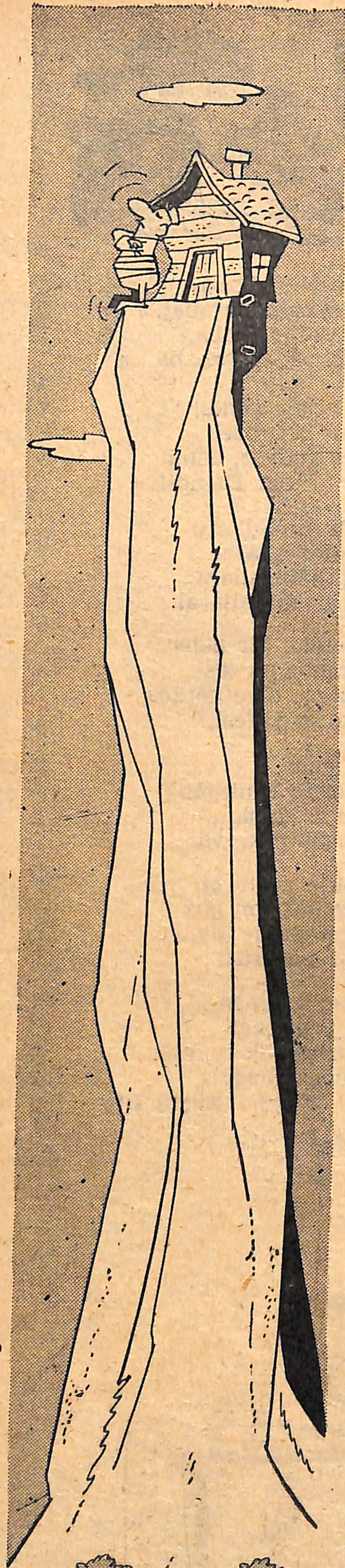
Ortalık sanki gündüz.. Ay gökte nurlu bir yüz..
İstanbul'un Eylülü.. Şiir mevsimi son güz...
Hayat çile olmamış.. Atom çıkmamış henüz..
Geçmişi her anışta bu rüyayı görürüz!..

Seneleri sığdırıp şöyle bir kaç mısrağa,
Eski kalem anlattı bir devri yeni çağa...
O zevk sahipleri mi?.. Çoktan verdik toprağa,
Yalnız armağan kaldı şarkıları dudağa!..

Necdet Rüştü Efe

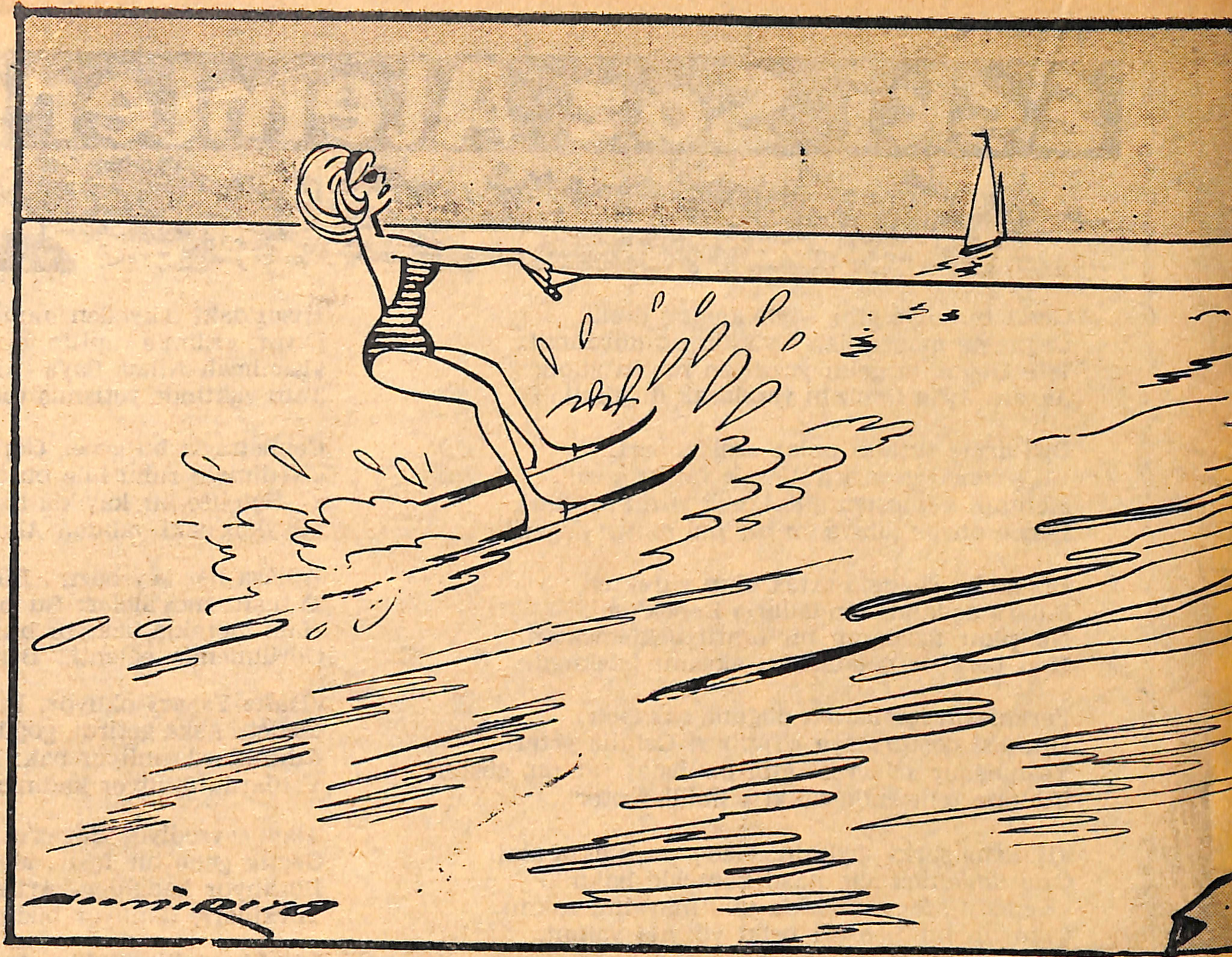

Rejisör — Eyvah, seninki işi ciddiye aldı!

— Bu eve taşındı taşınalı kendini herkesten üstün görmeğe başladı!

— Mamacığım, Süreyya'ya bak, n
— Keeler de gelseydi de bir arada

Aşk izdivacı mı?

Evlenme töreninden sonra, evlilerin etrafını saran yakınları ve arkadaşları onları hararetle tebrik etmeğe başladılar.

Bunları gören Turhan, evlileri iyi tanıyan arkadaşına döndü:

— Ne dersin, bunlar gerçek bir aşk izdivacı mı yaptılar?

— Hayır, bir nefret izdivacı.

— Nasıl!?.. Nefret mi?.

— Evet.. Kız evde kalmaktan, genç te sefaletten nefret ettiği için birbirlerile evlendiler!.

* * *

İltifat!

Yaşlı çapkın uşağına sordu:

— Kendisine çiçek buketini götürdüğün kadın kimden olduğunu sordu mu?

— Sormadı efendim, yalnız bu galiba bizim moruktan olacak diye bir şeyler söyledi.

* * *

Ne olurdu?

Tanınmış bir kadın artistimize bir gazeteci sormuş:

— Kadın olmasaydınız, hangi erkeğin yerinde olmak isterdiniz?

Meşhur artist hemen cevap verdi:

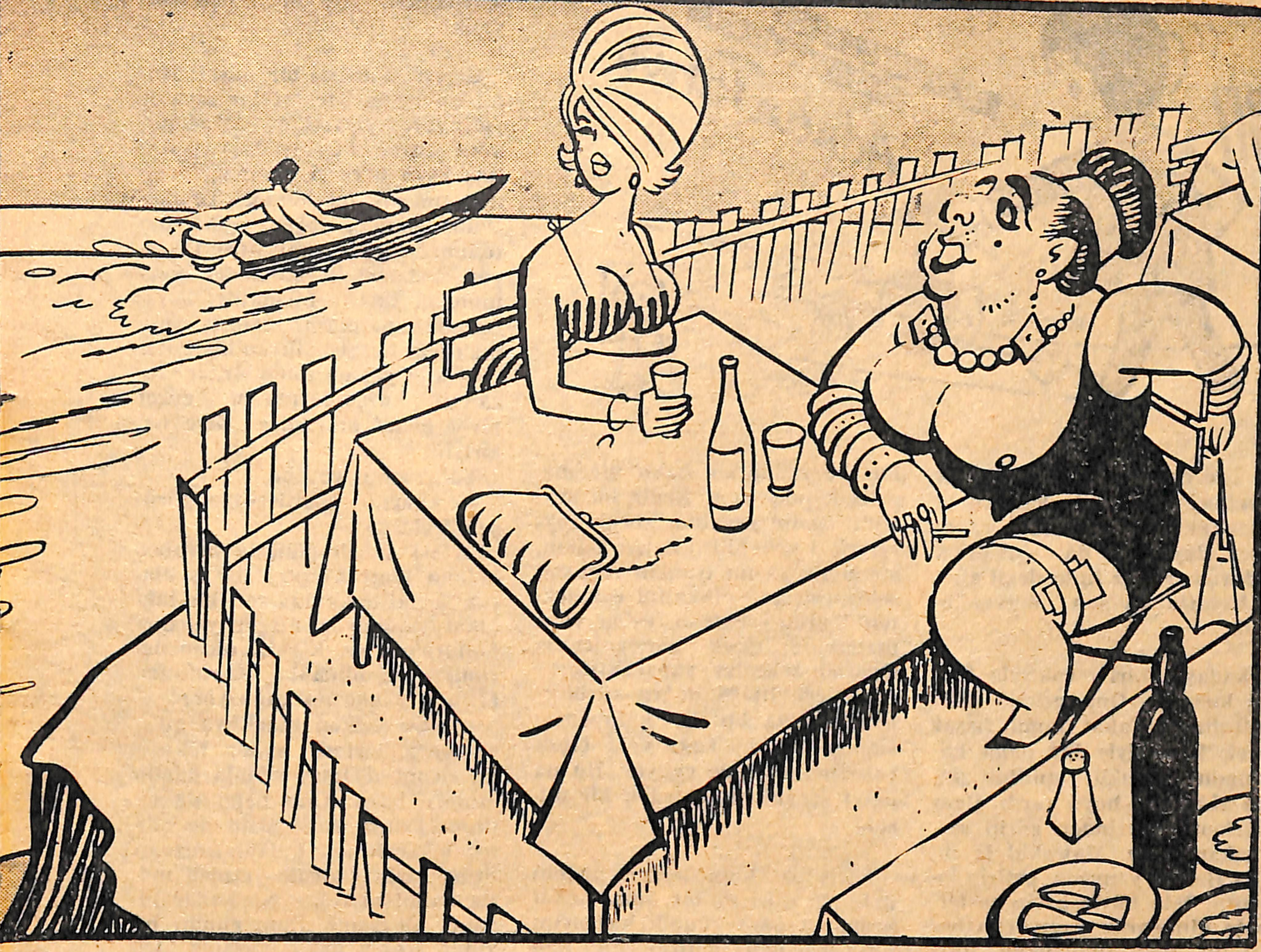
— Sevdiğim erkeğin...

HAKİKATİN acı olduğunu söylerler halbuki bizi methettikleri zaman ne kadar tatlı buluruz!

Turistlere kötü muamele yapılıyor... — Gazeteler —

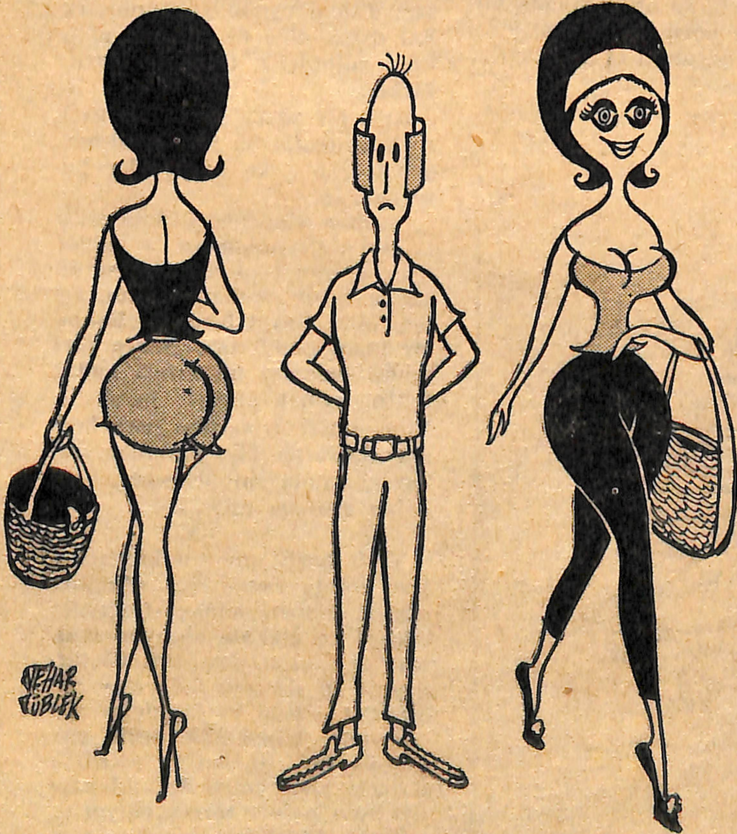

— Kim demiş?. Başımızın üstünde yerleri var!..

güzel kayoor...
görseydik, acep hangisi üstündür!

DİLİMİZ neden dışarda değil?. Çünkü en çok saklamaya muhtaç olduğumuz organımızdır.

Tedbir!..

Toptan..

Genç kocasının başucunda duran yaşlı milyoner kadın, çağırttığı doktorun geldiğini görünce hemen kapıda karşıladı ve ona şu teklifte bulundu:

— Yapacağınız bütün muayene ücretlerini peşin ödersem kocamı çabuk iyi eder misiniz?

* * *

Meşgul

Biri, hademeye sordu:

— Müdür beyi görmek istiyorum, kabil mi?

— Hayır, çok meşgul.. Uyandıramayız!

* * *

Erkekler!.

Bir toplantıda erkeklerden bahseden güzel bir kadın:

— Erkekler, demiş çorbaya benzerler. Ya çok sıcak olurlar, ya çok soğuk!

* * *

Yılan kadın

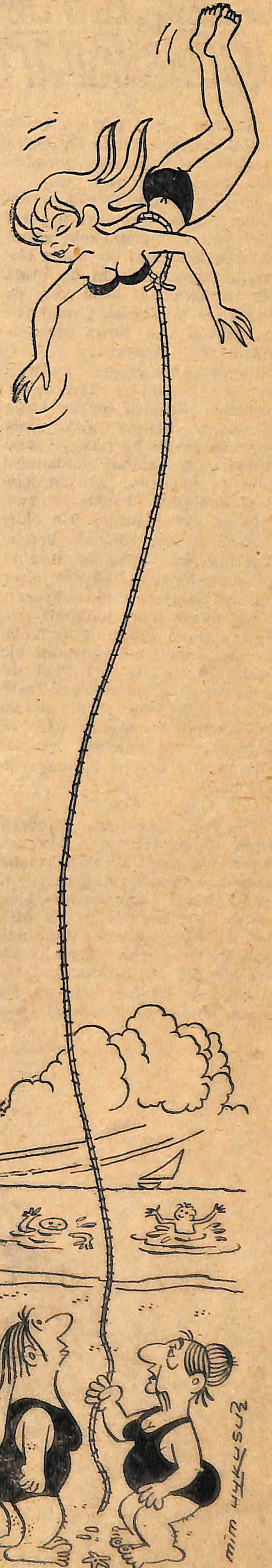
İki eski artist parkta oturmuş geçmiş günlerinden, sahne hâtıralarından konuşuyorlardı. Biri dedi ki:

— Bizim karı aradan yıllar geçtiği halde hâlâ yılan kadın numarasını yapmakta devam ediyor..

Öteki sözünü kesti:

— Nasıl olur?.. Onun gibi şişman bir kadının yılanla ne ilgisi var?..

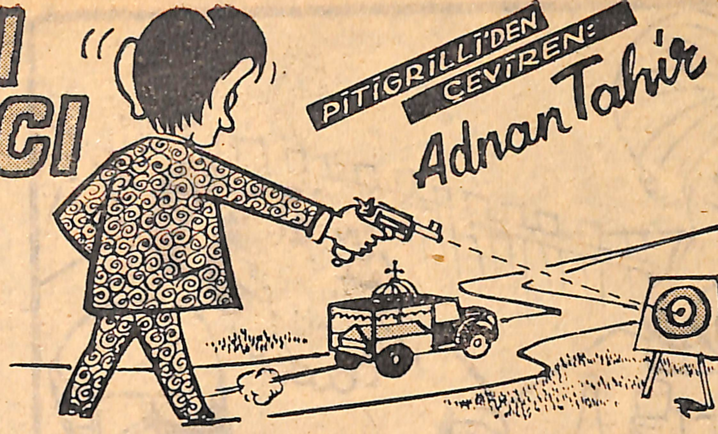
— Orası öyle, ama dilini bir görsen, yılan dili..

— Ne yapayım kardeş, plâja gelince pek havalanıyor!

AZALTICI ÇOĞALTICI

PİTİGRİLLİ'DEN ÇEVİREN: Adnan Tahir

İhtisasa saygı gerek. Şayet doktor değilsek, hasta bir dosta tavsiyelerde bulunmak hevesine aslâ kapılmamalıyız.

Bilgiden ziyade tecrübeye dayanan teşhis ve tedavi usulleri dört yüz yıl sonrasının resmî bültenlerinde ilmî bir buluş olarak yer alacaktır belki de... Ama biz bu konudaki sözü yine de yetkililere bırakalım. Çünkü tıpta yetki demek, hasta üzerinde müspet etki demektir.

Eczahaneden reçete karşılığı bir ilâç aldığınızı farzedelim. Kutunun içinden bir de tarife çıkacaktır. İlâçtan fayda umuyorsanız evvelâ bu tarifeye inanmanız şart. Yapılan açıklamaya göre şu küçücük şişenin içindeki minimini haplar ne kudretli şeylermiş meğer. En okur yazarların bile güçlükle hecelediği kimyevî terkipler, insanın gözünde büyüye büyüye birer mucize hüviyetine bürünüyor.

Lâf olsun diye içtiğimiz maden suyunun içinde ne harikulâde maddeler bulunduğunu hiç sorup öğrendiniz mi? İlgili uzmanlara göre bu, su değil iksir. Bünyemizdeki her derdin devası koyu renkli bir şişenin içine sıkıştırılmış. Günde iki defa iki şişe maden suyunu kafanıza dikin kâfi.

* * *

Bu yeni buluşlara modern tıpta «Oligoelements» diyorlar. Kelimenin kökü Mitoloji Yunancasından alınmış. «Oligo» az demek. Meselâ: «Oligoemie» kansızlığı, «Oligarchie» de az kişilerin hükümranlığını ifade ediyor. Bunun bir de psikolojik yönü var. Bir şeyi düşünürken, bir hisse kapıldığımız zaman, bir karar anında veya harekete geçmek üzereyken bir takım gizli kuvvetlerin etkisinde kaldığımız muhakkak. Etki derecesi ya azaltıcı oluyor ya da çoğaltıcı. Bu durum yalnız tıpta değil günlük hayatta da son derece önemli.

* * *

Arkadaşın biri vaktiyle kalbimi kırmıştı. Onu pekâlâ affedebilirdim. Fakat bunu fırsat bilerek kendisiyle bir daha konuşmadım. Çünkü, müthiş zıddıma giden bir huyu vardı. Beni dinlerken genzinden garip sesler çıkarıyordu. Majeskül H ile M harflerini yanyana getirip okuyun... İşte böyle garip sesler. Elinde olmıyarak yapıyordu bunu tabiî. Beni dinlediğini, duyduğu şeylerden hoşlandığını belli etmek ve bana cesaret vermek için mütemadiyen o beyin tırmalayıcı sesleri çıkardığına şüphe yoktu. Ama ben deli divane oluyordum. Zavallı kulaklarım... Zavallı sinirlerim. Bu, nefreti «çoğaltıcı etki»den bir misal.

* * *

Washington'lu bir çiçekçi, bütün gayretlerine, bütün iyi niyetine ve bütün dürüstlüğüne rağmen iflâs etmek üzere. Düşünüyor taşınıyor ve çıkar yolu gazetelere bir ilân vermekte buluyor. Fakat ilân stenografi ile yazılmıştır. Bunu gören iş adamları ve müdürler haklı bir meraka kapılıyorlar. Nedir bu acaba?.. Sualin cevabını ancak sekreterleri verebilir. Zaten ilânın, steno ile yazılmasından maksat, sekreterlerin dikkatini çekmekten ibaret. Patron, eşine veya metresine çiçek gönderecekse siparişi sekreter yapacaktır.

Böylece iflâsa doğru sürüklenen mağaza bu ilân kampanyasından sonra sağa sola çiçek yetiştiremez hale geliyor. Bu da ilgiyi «çoğaltıcı etki»den bir misal.

* * *

Paris'teki köprülerden birinin üstünde dilenen bir âmâ, kendi hesabına göre günlük kazancını bir türlü denk getiremediği için zor duruma düşmeğe başlamış. Sinirleri gergin... âsabı berbat. Ne yapsam, ne etsem diye homurdanıp dururken aklına mükemmel bir fikir geliyor. Ertesi gün elinde baston, gözlerinde kara gözlükler, önünde çanak yine ayni yerdedir. Fakat yanıbaşında bir tabelâ asılı. Tabelâda da şöyle bir cümle yazılı: «Yakında ilkbahar gelecek... Siz göreceksiniz ama ben hayır.» O günden sonra çanak öylesine çabuk çabuk dolmağa başlıyor ki, dilenci bunu on dakikada bir boşaltmak zorunda kalıyor.

Bu da «çoğaltıcı etki.» Neyi?... Merhameti. Ne ile?... Edebiyatla.

* * *

Geçen asırdan bir misal. Hotel Savoy'da resmî bir ziyafet veriliyor. Dâvetliler arasında kont Alfred d'Orsay de var. Aklına esen herşeyi yapmağa alışmış şımarık bir adam. Toplantının sonuna doğru, gözü hiç tanımadığı bir misafire takılıyor. Yabancının kulakları lüzumundan fazla büyüktür. Etrafındaki kadınlara gösteriş yapmak için fırsat kollıyan kişizade:

— «Şu yelken kulaklar, tabancamın kurşunlarına ne güzel birer hedef olurdu!..» diye bağırıyor.

Yabancının cevabı:

— «Yarın şahitlerimle görüşebilirsiniz.»

Ertesi sabah güneşle beraber kalkan kont d'Orsay ilk iş olarak beriki hakkında seri bir tahkikat yaptırıyor. Meğer yabancı Londra'nın en keskin nişancılarından biri olmakla marufmuş. Hemen avukatını çağırıyor:

— «Şu yelken kulaklıya git... Söyliyeceklerimi aynen tekrarla. «Kont d'Orsay sizinle düello etmeğe hazır. Onu belki de öldüreceksiniz. Ama sizin de adınız çıkacak ve kulaklarınızdan ötürü sizinle düello etmek moda halini alacak. Ne kadar nişancı olursanız olun, günün birinde sizden daha nişancı birinin karşınıza çıkmıyacağı ne malûm?...»

Beriki bir an düşünüyor. Avukat yerden göğe haklı... ve vazgeçiyor çarpışmaktan.

İşte ölüm korkusunu istismar yolu ile «azaltıcı etki»den faydalanmanın psikolojik yönü.

* * *

Fransa'da bir Ağırceza Mahkemesinde bir katilin duruşması yapılmaktadır. Müdafaa avukatının gözü jüri üyelerinden birini tutmamıştı. Onu reddediyor. Talebi uygun görülmüş, fakat sanık yine de idama mahkûm edilmiştir. Hem de bir oy farkla.

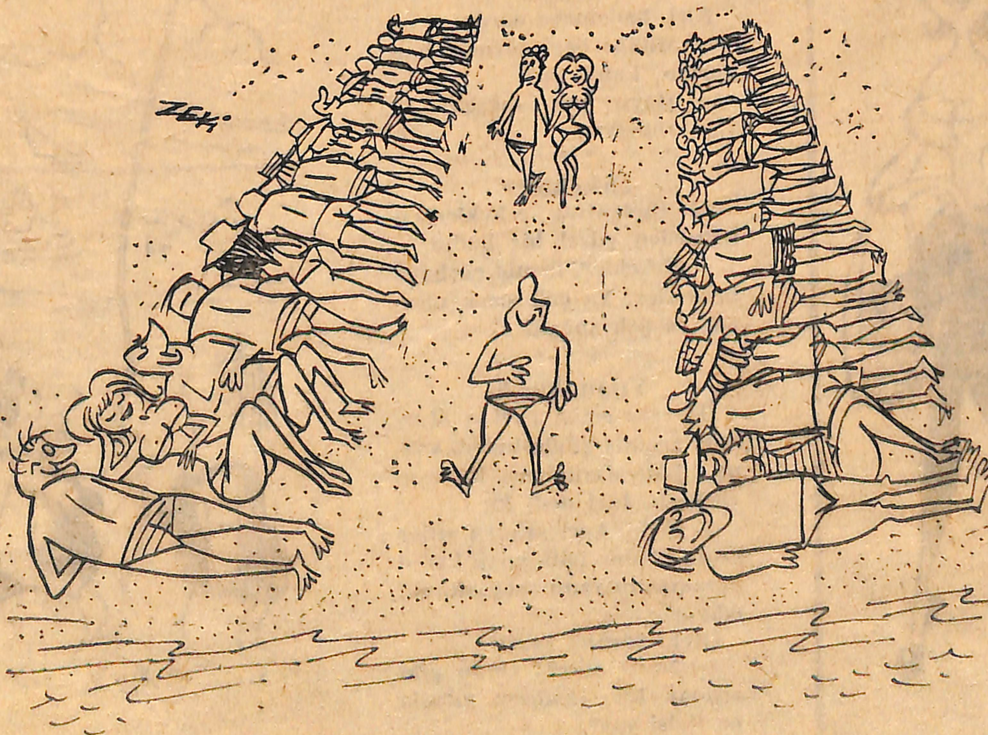
Kısa bir süre sonra bir gazinoda avukatla bu jüri üyesi karşılaşıyorlar... ve başlıyorlar konuşmağa:

— «Ben ötedenberi idam cezalarının aleyhindeyim...» diyor üye. «O gün beni reddetmeseydiniz lehte oy kullanacaktım. Sebep mi?.. Gayet basit. Mahkûmlar idam edildikten sonra jüri adına cenazeyi mezarlığa kadar takip etmek görevi bendedir. Buna mukabil verilen para benzin masrafını bile karşılamıyor. Zarar ziyana mı acırsınız, kaybolan zamana mı?...»

* * *

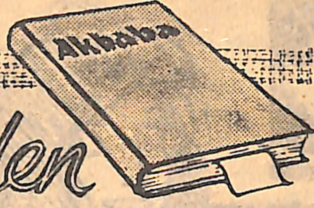
Yaşlı başlı aile doktorumuz bize reçete yazarken, «Azaltıcı etki»yi olduğu kadar «Çoğaltıcı etki»yi de dikkate almıyor ama, verdiği eski ilâçlar yeni ilâçlardan belki de çok daha faydalıdır. Fakat yeni ilâçlar doğrudan doğruya bünyemize değil, psikolojik bir açıdan ve şatafatlı lâflarla hislerimize de etki yaptığı için onları tercih ediyoruz.

Tıpkı, kirpikleri takma, saçı boyalı, yüzü makyajlı fakat iyi içmesini ve güzel dansetmesini bilen kadınlar gibi.

— Şu saygısız herife bak, yol ortasına yatmış!

Eski Defterlerden

Çıktım Bağlarbaşına.

Çıktım bağlar başına,
Elimde cam fenerle.
Yârin hilâl kaşına
Çivi çaktım keserle!

* * *

Marmarada bağım var,
Makarnadan ağım var,
Aşurede yağım var,
Dün getirdim semerle!

Ayvalar hep yarılmış,
Üzüm nara sarılmış,
Bilmem neden darılmış,
Yahya Kemâl dönerle!

* * *

Yakup Kadri hû çeker,
Gönlü bir ahu çeker,
Tayyareden su çeker:
Elindeki teberle!

Osman Cemâl

OSMAN PEHLİVAN

Bir akşam, sanat dostu bir aile evinde bir musiki ziyafetine dâvet edilmiştim. Bana tamburacı Osman Pehlivanı tanıtacaklardı. Methi dilden dile dolaşan bu adamın senelerden beri ismini işitirdim. Musikisini de işitmek ve kendini tanımak imkânını bana bağışlayan fırsatı sevinerek kabul ettim.

Pehlivanı, girdiğim büyük odanın bir tarafında lâmbaların aydınlığında sert bir kaya parçasından biçilmiş zannedilen pos bıyıklı başını iptidaî bir tamburanın telleri üzerine eğmiş, akordunu yapmakla meşguldü. Elindeki tamburanın şeklinde diğer bir çok musiki âletleri, bir vahşi hayvan avcısının silâhları tarzında, bir köşeye dayatılmış, ustanın emirlerini bekliyorlardı. Pehlivanın genç eşi, kocasının yanında oturmuş, büyülü musikinin tellerden ve tahtalardan fışkırmasını bekleyerek, nasırlı parmakların saz üzerinde yaptığı hazırlıkları, badem biçiminde kesilmiş siyah sözleriyle takip ediyordu. Bir çok şöhretli dâvetlilerle dolu olan büyük oda, ürpermiş bir sükût içindeydi. Herkes havada bir mucizenin belirmesini bekliyor gibiydi.

Pehlivan, türkülerine başladı. İhtiyar hançereden çıkan boğuk ve âhenkli sesle bakır tellerin şakrak sesi, tıpkı bu ihtiyar koca ile bu genç zevcenin aşkı ve anlaşması gibiydi. Genç bir hanım heyecandan titriyen bir sesle yavaşça duygularını kulağıma fısıldadı:

— Bu garip adam bana bir Avrupa müzesinde görmüş olduğum bir mermeri hatırlatıyor: Narin ve beyaz bir deniz kızını kucağında tutan korkunç bir canavar... Bu çelimsiz saz, bu haşin pehlivanın elinde esir bir siren'i andırmıyor mu?

Kırlarda yaşıyan, bostan eken ve toprağın verdiği mahsul ile geçinen pehlivanın, bütün Türk coğrafyasına ait türkülerini dinlerken, edebiyatta Alain imzasiyle tanınmış bir Sorbon Profesörünün «Kalp» kelimesi hakkındaki şu düşüncelerini hatırladım:

«Kalp kelimesi, her lisanda hem «sevgi» hem de «Cesaret» mânasına gelir. Kelimeler yüz yılların tecrübesiyle mânalarını aldıklarına göre, her dilde «Kalp» kelimesine verilen mânalardaki benzeyiş, halk görüşünün, her zaman ve her memlekette aynı hakikatle karşılaşmış olduğuna bir delildir. Sevmeyi bilmeyen ölmeyi bilmez. Harp, sevginin mütemmimidir. Bağırsak yatağı olan karın içinde değil, göğüste, yani hayat kuvvetlerinin taksim edildiği zengin ve asil bölgede bulunan «Kalb'i» aşk ve kahramanlığa merkez olarak kabul eden halk felsefesi, bu suretle aşk ve cesaret gibi iki fazilete ancak adi ihtiyaçlardan yükselmekle erişilebileceğini de anlatmak istemiştir.

Osman Pehlivanın sazı, hep dağ başlarında fırtınalar, rüzgârlar ve yağmurlar altında, yahut bağlarda, bahçelerde, sakin bir yaz akşamının altınları içinde dolaşan bağrı yanık kahramanların yer yer aşkını hikâye ettiği içindir ki, ruhu, aşkın pençesi gibi sıkıyor ve vücut üzerinde yakıcı ürpermeler uçuruyor, gözden görülmez yaşlar akıtıyor.

Haşin pehlivanın sazını dinlerken anlıyoruz ki, aşk ve kahramanlığın bir kardeş olduğunu hiçbir millet, şarkılarında, Türk milleti gibi anlatmayı bilmemiştir.

Ahmet Haşim

— Bu sene etekler uzamış...
— Göstereeek bacakları olmıyanlar sevinsin!

Hem nalına, hem mıhına!

Bu yaz şampanya gibi sığmaz oldun kabına,
Döndü kızıl yanağın Tekirdağ şarabına.

Samsun tütünü gibi saçların kızıl altın,
Ucundan bir tutam ver, ne olur, sevabına.

Tekel ilânlarına benziyorsun, sevgilim,
Bedava bir keremin yok mudur ahbabına?

İster mümin desinler bana, ister mürteci,
Farzoldu secde etmek kaşının mihrabına!

Dün akşam her nasılsa tenine değdi elim,
Baha biçmek isterken tenrengi çorabına.

Bu gece gel, seninle Festivale çıkalım,
Bizde Festival derler Ağustos mehtabına!

Çivisiz yerlerinden geçenlere ceza var,
Köprü geçmek benzedi sıratın azabına.

Vapura atladın, ver! Tramvaydan indin, ver!
Şarbaylık ortak oldu kesemin hesabına.

O da ipin ucunu kaçırmış benim gibi,
Uyan var mı acaba hesabı kitabına?

İnsanın mamuruna ne derler bizde, bilmem,
Fakat şair diyorlar insanın harabına!

Fazla kitap devirme, zihnini yorma fazla,
Çalışma canla, başla meslek intihabına!

Hemen bir arka bul da yaslan, ey Çamdeviren,
Bakarlar intihaptan fazla intisabına!

Çamdeviren

Filiz

Orhan Kemâl

— Seni ne diye tutuyorsa şekerim!

Şaşaladı Filiz:

— Beni ne diye tutuyorsa mı? Kim?

— Maşa.

— Ne için tutacak? Bütün gün kitap deposunu bekliyorum, arasıra gelen müşterilere kitap satıp parasını alıyorum...

— Başlamadı demek daha?

— Neye?

— Amma da numaracısın ha!

— Ben mi? Niçin?

— Ama hoşuma gidiyorsun. İnsan karda gezmeli, izini belli etmemeli!

Kapıya gene o sırnaşık bakışlı avukat kâtibi, kitabı, sıkı sıkı taralı saçlarıyla çıkmasa «İnsan karda gezmeli, izini belli etmemeli!»nin ne anlamda söylendiğini öğrenmeğe çalışırdı ama, o pis, yosun yeşili bakışlı sırnaşık gene uzaktan uzağa...

Neclâ da hemencik anlamıştı ondan iğrendiğini.

— Öyle sırnaşıktır ki, sakın yüz verme!

Adeta öfkeyle:

— Ne? dedi. Yüz vermek mi?

— İlk zamanlar bana da böyle bakardı. Birinde yoluma çıkıp asılmasın mı?

— Sonra?

Merdivende ayak sesleri işitince depoya kaçtı.

O günden sonra Neclâ ile can ciğer dost oldular. «Karda gezip iz belli etmeme»nin ne demek olduğunu iyice öğrendi. Bu arada öyle utanıyordu ki, yanakları al al oluveriyordu. Ama çok açık saçık şeyler anlatıyordu Neclâ. Cin gibi kızdı doğrusu. Bu yüksek mühendis müteahhide gelinceye kadar...

— Senin gibi benim de yanaklarım al al oluverirmiş, ilk patronum deli olurdu, çıldırırdı!

Yumuşacık, bembeyaz elini ağzına siper ederek:

— Fakat çok midesiz oluyor şu erkekler Filiz!

— Niçin?

Ayıp, çok ayıp, Filiz'i yerlere, yerlerin taa dibine geçiren şeyler anlattıktan sonra yüzünü buruşturarak:

— Köpek gibiler Allah kahretsin! dedi.

Filiz ufacık elleriyle yüzünü kapamıştı.

Neclâ onun incecik bileklerini yakaladı:

— Utanacak ne var aptal? Alışacaksın, sen de alışacaksın!

Bileklerinden tutulup çekilmesine hacet kalmadı. Kendi kendine çekiverdi ellerini yüzünden:

— Ben ha?

— Sen tabii!

— Hele bana öyle şey teklif etsin..

— Ne yaparsın?

— Suratına bir tokat. Haydi bana volta volta!

Neclâ anlamadı:

— Ne ne??

— Volta volta!

—Ne demek o kız?

— Çeker giderim yani..

— Volta volta, volta volta..

Nece bu?

— Atomca!

Neclâ bu sefer de kahkahayla güldü:

— Nece nece?

— Atomca!

— Kim? Atom kim?

— O biçim işte.

— Yani?

— Yani değil, Apostol.

— Vallahi ömürsün Filiz. Komşunuzun oğlu muydu?

Filiz Atom'u anlattı uzun uzun. Biraz da iştahla. Kalın sesiyle gazete sattığı sabahlar, gittikleri sinema, sandal gezintileri, Vatan caddesi kıyılarının ağız mızıkasıyla yüklü geceleri, caddeden kurşun gibi geçen hususiler, hususilerin ardından salıverdikleri gamatolar, çıktıkları Amerika gezileri, kimbilir hangi Amerikan limanının üst üste yığılı koca göbekli fıçıları ardına gizlenip tavladıkları sarhoş gemiciler, soygun...

— Dişlerin ne kadar güzel Filiz!

— Atom da öyle söylerdi.

— Onu hâlâ seviyor musun?

— Geçti artık...

— Aramıyor mu seni?

— Arasa bile...

— E?

— Eski çamlar bardak oldu!

O gün Neclâ gene hemen her gün sorduğu soruyu tekrarladı:

— Maşa hâlâ asılmadı mı?

Akşamüstüydü. Yarım saat sonra birlikte çıkacaklardı. «Maşa» kasayı yapıyordu. Bir yandan kasayı yapıyor, bir yandan hafif hafif içiyordu. Filiz ona o kadar alışmıştı ki, artık ne «Depodan dışarı çıkma!»larına aldırıyor, ne de kaşlarını çatmalarına. Yalnız ikide bir «Küçük!» deyişine...

Deli oluyordu.

«— Küçük!»

«— Ben gidiyorum küçük, buradan ayrılma!»

— Ne satış oldu bugün küçük?»

«— Küçük!»

«— ......»

«— ...»

Neclâ'nın sorusuna biraz da sinirlenerek:

— Asılmadı, asılmadı, asılmadı!!!

Dedi. Neclâ güldü:

—Ne sinirleniyorsun şekerim. Asılacak!

— Asılamaz!

— Asılır.

— Asılamaz Neclâ, ben o biçim kızlardan değilim!

Tanıştılar tanışalı Neclâ'nın yüzünden belki de ilk, kapkara bir sıkıntı geçti. «Ben o biçim kızlardan değilim!», yani, «Senin ve senin gibiler gibi!» mi demek istemişti?

İçini çekerek yazıhanelerine savuştu.

Filiz de bozulmuştu. Ne demişti de içerlemişti? Ardından gitmek, boynuna sarılıp özür dilemek.. Peki ama, ne demek, ne yapmıştı? Hiç!

Tam bu sırada içerden Maşa'nın sesi:

— Küçüüük!

Zaten cinleri tepesine toplanmıştı, hırsla gitti:

— Ben küçük değilim!

Maşa, kuvvetli masa elektriğinin ışığı altında kasayı yapıyordu. İnceltilmiş simsiyah bıyığı, akları kızarmış gözleri, masasının kıyısındaki şarap şişesi, beride parçalanıp meze yapılmış tavuk kızartması.

Keleş keleş güldü:

— Küçük değilsin demek?

Hep ayni hınç, hep ayni nefretle:

— Değilim!

— Nesin ya?

— Büyük'üm!

Maşa kahkahayla gülerek masadan kalktı, elleri arkasında, ağır ağır geldi:

— Büyüksün demek?

— Büyük'üm!

— Peki nerenden belli büyük olduğun?

— Kimlik cüzdanımdan!

— Anlaşılmaz.

— Nerden anlaşılır ya?

Yanaklarını avuçları içine almak istedi, Filiz şiddetle çekildi. Maşa'nın elleri öylece kaldı ama, bozuntuya vermedi:

— Bak, nerden anlaşılacağını bile bilmiyorsun!

Filiz'in hafifçe kabarmış göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Yoksa Neclâ haklı mıydı? Adam kafayı çekip, usuldan usuldan başlıyacak mıydı?

Dışarda ayak sesleri. Neclâ, ufacık ihtiyar, sırnaşık bakışlı avukat kâtibi gidiyorlardı herhalde. Karikatürist? O da mı gidiyordu yoksa?

Dışarı merakla baktı. Anlıyamadı. Maşa hep o deminki gibi dikiliyor, kara bıyığının rengindeki kara ama ışıltılı, ne ışıltılı, içlerinden alevlenmiş gözleriyle, yiyecek gibi bakıyordu.

— Demek böyle? dedi.

Filiz hiçbir şey anlamadı:

— Nasıl?

(Devamı var)

• Tasarruf sahiplerinin
• İş adamlarının
• Tüccarların
itimadını; hizmetleriyle kazanan banka...

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI

(Basın: 14559—A—9404—224)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KU...

Yalçın Çetin

11

ÇA...ÇARŞIDAN ALDIM ÇATMAYI, ...ÇAĞIRIN GELSİN FATMAYI... .... SIKI ŞİİR OLUYOR BİLLA!..

FAKİR ŞAİR **EGE** GECENİN GEÇ SAATLERİNDE BİR ŞİİRİN BAŞINA ÇÖKMÜŞ, KELİMELERİ GEVELEMEKTEDİR...

BÜYÜKLENMEK GİBİ OLMASIN AMA, ŞU ALFABEYİ BİR İYİCE SÖKE BİLSEM NE ŞİİRLER DÖKTÜRECEĞİM YANİ!..

O NE? MERDİVENLERDE BİR AYAK SESİ VAR!..

KİM GELİR BU SAATTE BANA?

GİZLİ PENÇE SELAMSIZ SABAHSIZ DALAR ODAYA...

SİZ!.. SİZ KİMSİNİZ ŞİMDİ, BÖYLECE ?!.

KİM OLDUĞUM MU, YOKSA NİÇİN BURDA OLDUĞUM MU ÖNEMLİ SENCE?

NE BİLİİM ABİ!..

ÜZERİNE AFİYET, BİR ŞİİR HASTASIYIM BEN! ÜNLÜ ŞAİRLERİ BÖYLE EVLERİNDE ZİYARET EDİP **ŞİİR SATIN ALIRIM!..**

VALLA ÇOK MEMNUN OLDUM!..

BU GÜNE KADAR YAZDIKLARININ HEPSİNİ SATIN ALMAK İSTİYORUM SENDEN

BAK! BU KADAR PARA VERİRİM, HEPSİ BİNLİK

UYY ANAAAM!... BU KADAR PARANIN HEPSİNİ BANA MI VERİRSİN!.. NAMUSSUZUM BAĞLARLAR SENİ!..

İYİ AMA, BEN ŞAİR OLDUĞUMDAN BERİ HİÇ ŞİİR YAZMADIM Kİ!..

DEMİN, İLK DEFA BİR TANE YAZIYORDUM!

BİRAZ BEKLERSEN, SONUNU DA UYDURUP SATIİM!..

FAZLA VAKTİM YOK!.. YAZDIĞIN KADARINI VER!..

GİZLİ PENÇE MİLYONERİN KASASINDAN ÇALDIĞI, BİR BAVUL DOLUSU PARAYI, YARIM ŞİİR KARŞILIĞINDA FAKİR ŞAİR EGE'YE VERDİKTEN SONRA, ÇIKIP GİDER...

BU İŞİ HALLETTİK SAYILIR. **OĞLAN ZENGİN OLDU!..** ARTIK SEVGİLİSİ İLE GÖZÜNÜ KIRPMADAN EVLENE BİLİR!..

DEVAMI VAR

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yamyamlar!

Londrada bir salonda muhtelif konulardan konuşuluyordu. Bir Leydi:

— Bir gazetede okudum, Pasifikte hâlâ yamyamların yaşadığı adalar varmış..

Bunu merakla dinleyen arkadaşı sordu:

— İnsan eti yiyen bu vahşilere karşı birşey yapılmamış mı?

Leydi cevap verdi:

— Yapılmış, oralara altı misyoner gönderilmiş..

O zamana kadar lâfa karışmayan bir kadın dudak büktü:

— Bu kadar aç insana altı misyoner yeter mi?

* * *

Ödünç yumurtalar!

Kadın, elindeki tabağı komşusuna uzattı:

— Buyurun sinyora Maria, dün sizden ödünç aldığım yumurtalar.. Çok çok teşekkür ederim..

Maria, hayretle komşusunun yüzüne baktı:

— Ah komşucuğum ne zahmet ettiniz, bizim omlete ihtiyacımız yok.. Hem affedersiniz Sinyore İnes aldığınız iki yumurta değildi.

İnes, ellerini uğuşturdu:

— Evet, evet.. Doğru.. Özür dilerim, yumurtaları saymayı unuttum..

* * *

Eşsiz kadın...

Bir kokteylde Bob Hope'a sorarlar:

— Jane Mansfield hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Bana kalırsa dünyada bir eşi daha yoktur.

— Sahi mi söylüyorsunuz?

— Tabiî sahi... Jane Mansfield ayaklarını ıslatmadan duş yapan yegâne kadındır!

— Talihim varmış, kalabalığın ortasına düştüm: Bikinim kaydı, gitti!..

Zamane çocuğu!

Gece saat ondu..

Hırsız cep fenerinin ışığını küçük pencereye çevirip içeriye baktı. Bir çocuğun yatakta oturduğunu gördü. Dikkat nazarını çekmek maksadile pencerenin camına hafifçe vurdu. Çocuk o tarafa bakınca tatlı bir sesle sordu:

— Evlâdım annen, baban nerede?

Çocuk, karşılık verdi:

— Annemle babam sinemaya Gregory Peck'in son filmini seyretmeye gittiler..

— Peki, mürebbiyen nerede?

— Her seferki gibi nişanlısile dalga geçmek için bahçeye indi.

Bu haberlerden memnun olan hırsız:

— Mükemmel dedi, öyleyse haydi kalk yavrum amcana bitişik odadaki büyük pencereyi aç..

Çocuk güldü:

— Aptal mısın, nesin, ben daha yürümesini bilmiyorum, bilsem bu yatakta işim ne!..

Karanlıkta!

Zifiri karanlık bir gece idi. Bir ağacın altında bekleyen delikanlı, çok geçmeden yanına koşarak bir genç kız geldi.

Kucaklaştılar ve öpüştüler.. Biraz sonra delikanlı uzun bir göğüs geçirdi:

— Carolina, sevgili Carolinam!.

Genç kız:

— Fakat, Alfred ben Carolina değilim hayatım, benim adım Marisa'dır.

Delikanlı, bir ıslık çaldı:

— Marisa mı?.. Boş ver, ben de Alfred değilim, Pietro'yum!.

* * *

Kötü film!

Şikagoda, bir sinemanın kapısından çıkan meşhur bir gangster gişeye yaklaşır. Tabancasını memura çevirir ve sert bir sesle:

— Filmi hiç beğenmedim, der, çok saçma ve mânasız.. Çabuk bana bütün seyircilerin paralarını ver..

* * *

Telâşlı kadın!

Napoli'de, bir otobüste telâşlı yabancı bir kadın, biletçinin ceketinin bir tarafını çekerek sordu:

— Burası Garibaldi meydanı mı?

Biletçi, öfkeli öfkeli cevap verdi:

— Hayır, ceketimin düğmesi!.

* * *

Kedi!

Genç kadın, erkeğe sordu:

— Kedilerin nankör, egoist ve vefasız oldukları doğru mu?

— Evet sevgili kedim doğru!

Yazısız

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

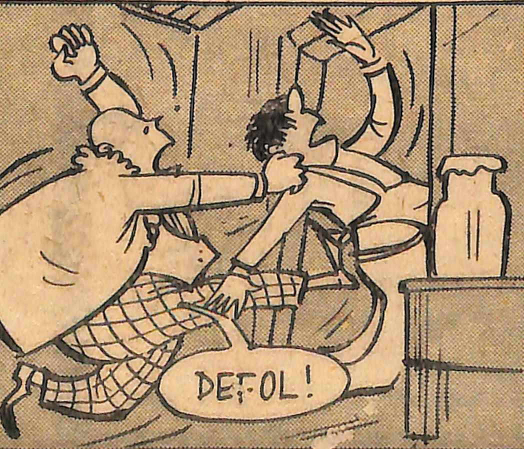

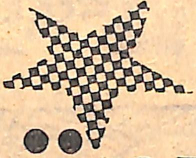

Dünya Karikatürleri

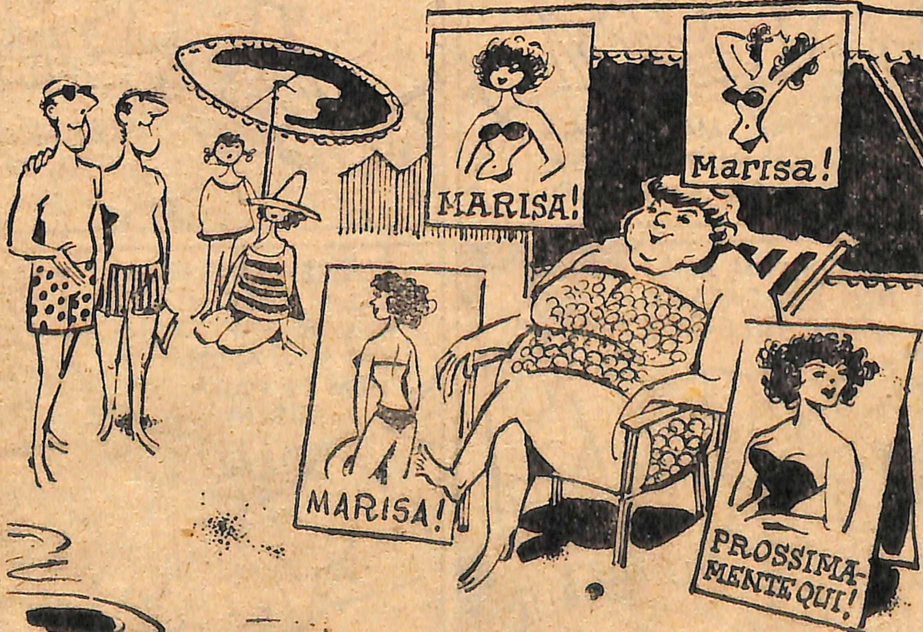
—Nişanlın tıp tahsilini bitirince mi evleneceksiniz?
—Hayır, bir sene pratik yapacak!

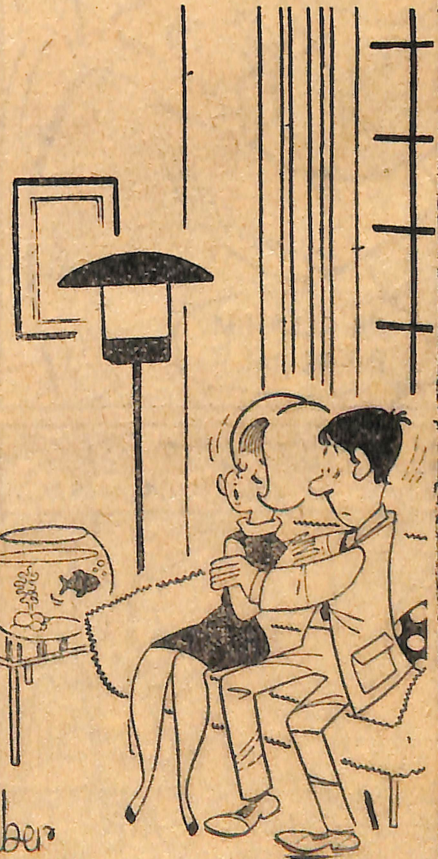

YAZISIZ

—Haftaya kızı geliyormuş ta şimdiden reklâmını yapıyor!

—Yapma, balık bize bakıyor!

3LÜ TAKIMlar!

DAİMA MODA...

Kazova
3 lü Takımları modası geçmeyen çok pratik, zarif ve uzun ömürlüdür

3 LÜ TAKIMLAR
EGE
BÖLGESİNDE
Büyük rağbet görmekte daima aranmaktadır

NOT: KAZOVA 3 lü takımlarının taklitleri çıkmıştır.
KAZOVA markasına dikkat ediniz.

3 LÜ TAKIMLARIN ÜSTÜN KALİTESİ hanımlara
—SEN DE GÖRÜNCE MUTLAKA 2 veya 3 TAKIM ALMAK İSTİYECEKSİN...
dedirtiyor

Kazova
Giyimde zerafet yaratır

Mamullerimizi Kazova Mağazalarından ve Büyük Tuhafiyecilerden Arayınız

İlancılık - 4585 226

TÜRKİYE KREDİ BANKASI A.O. İSTANBUL 1948

TÜRKİYE KREDİ BANKASI

Sermayesi 20.000.000 T.L. Merkezi : İstanbul

Şubeleri

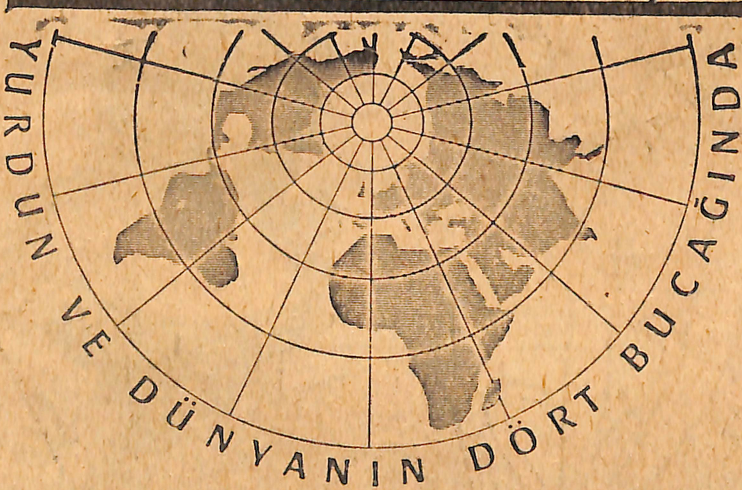
İstanbul	İzmir	Edirne
Beyoğlu	Tepecik İZMİR	Samsun
Galata	Ankara	Konya
Kadıköy	Yenişehir ANKARA	İskenderun
Osmanbey	Anafartalar	Mersin
Hasköy	Adana	Bursa
Beyazıt	Çapa	Bakırköy

HERNEVİ BANKACILIK MUAMETÂTI
BÜTÜN YABANCI MEMLEKETLERDE MUHABİRLER

Telgraf adresleri:
Umum Müdürlük: Bankorkgen - İstanbul
Şubeler: Bankor

Ak 228

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul
Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler	Dış Muhabirler	
İstanbul	A. B. D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir		İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın - 15158 - 227

tabiatın VE BİLGİNİN YARATTIĞI "iki GÜZEL"

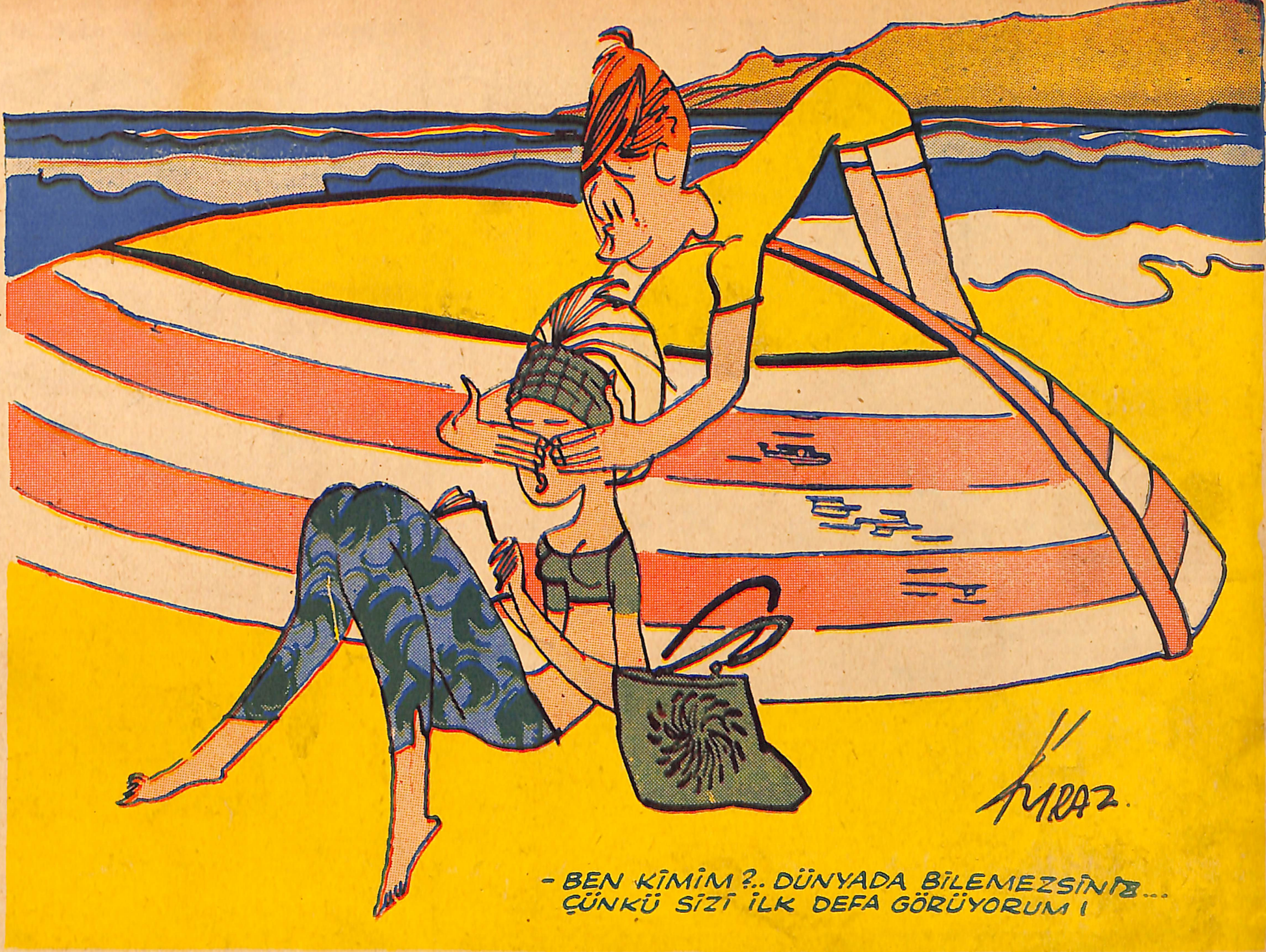

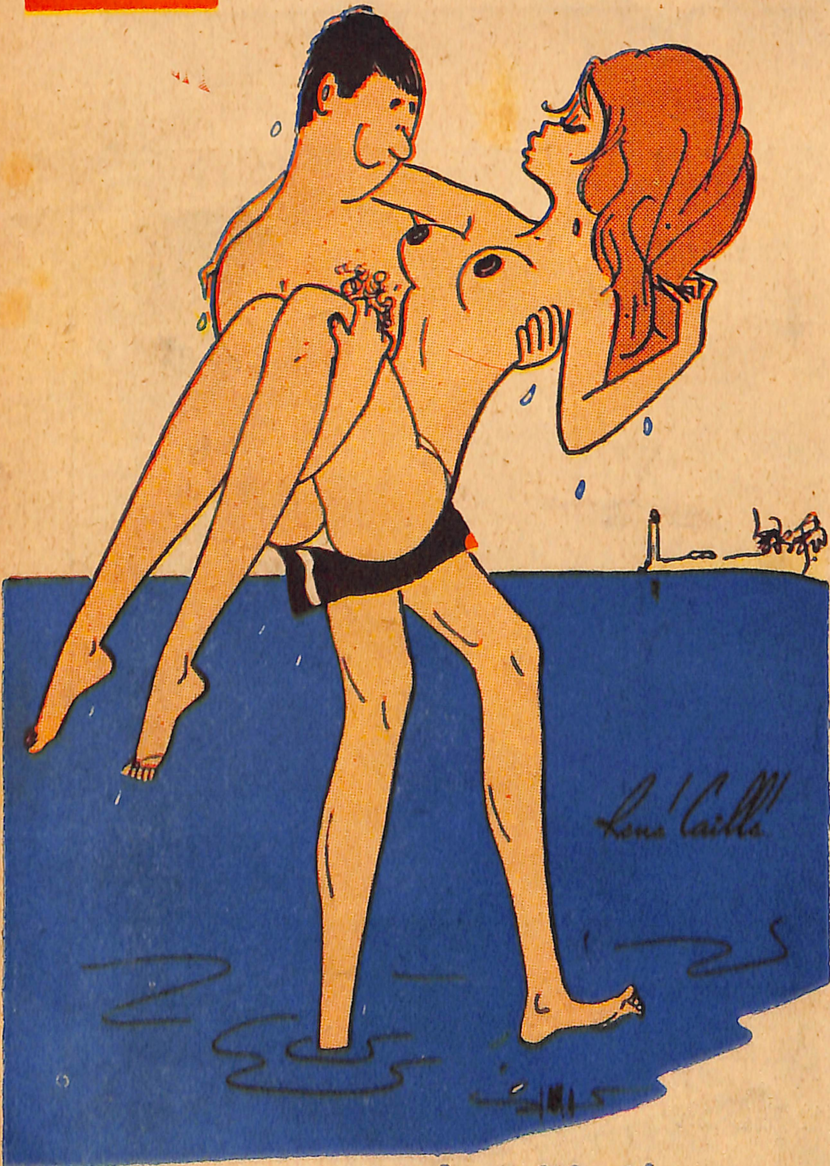

PİYALE adı, ağız tadı

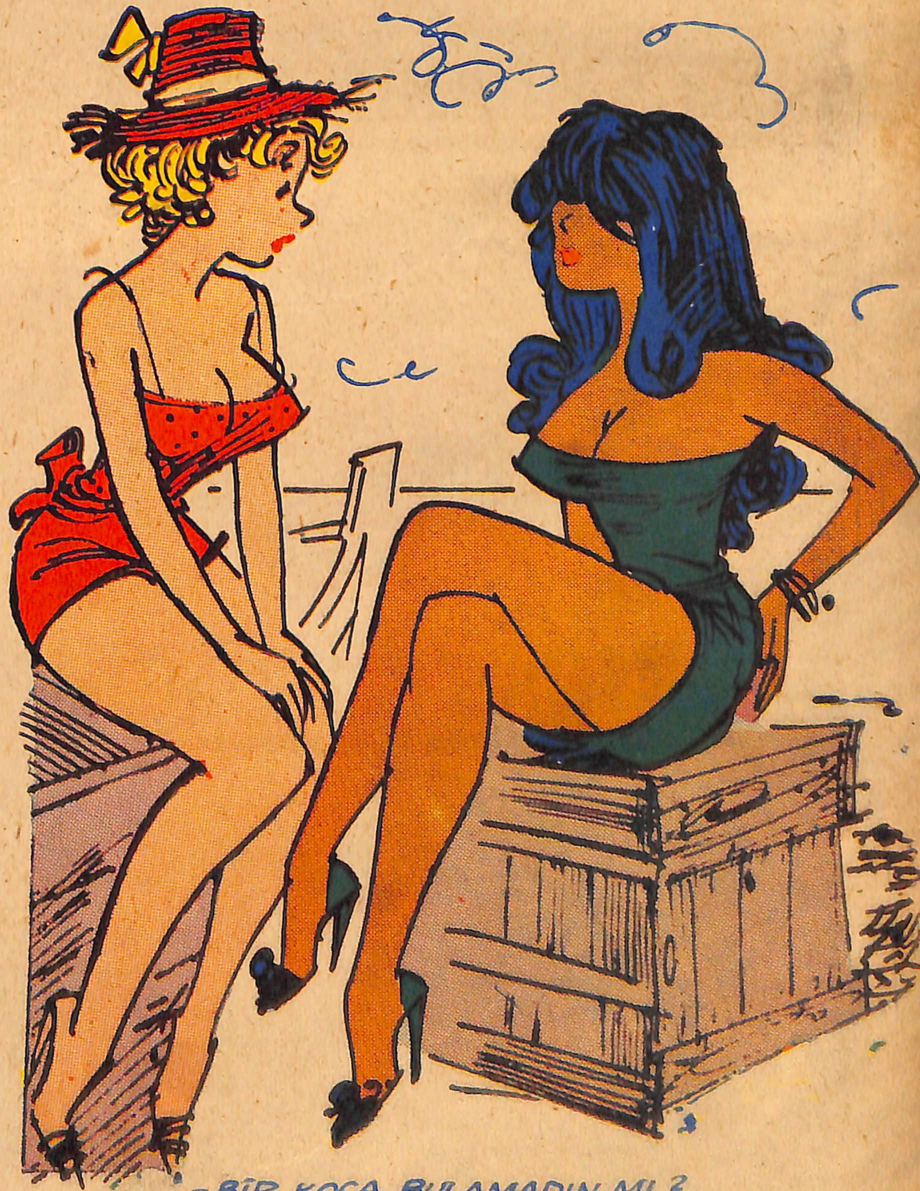
Reklâmcılık - 3448 - 229

Akbaba

- BENİ KURTARDIĞINIZ İÇİN Sİ-
ZE NE İKRAM EDEBİLİRİM ?..

- BİR KOCA BULAMADIN MI ?..
- NE BİRİ ?.. HER GECE BİR TANE !